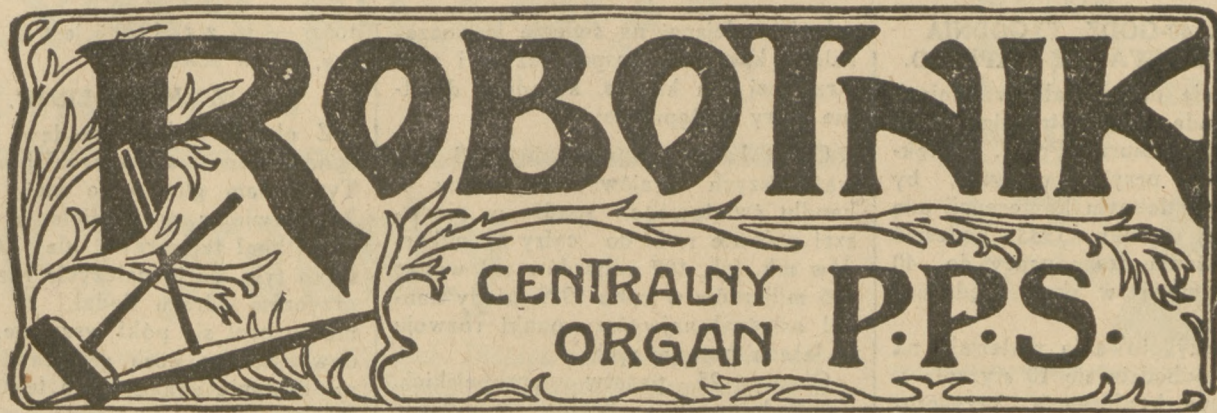

**NIECH ŻYJE RZĄD
ROBOTNICZY
I WŁOŚCIAŃSKI**

REDAKCJA przyjmuje interesantów od 11 pół do 3-ej po południu.
Za zwrot rękopisów Redakcja nie odpowiada.
ADMINISTRACJA czynna od 9—5 bez przerwy, w soboty do 3 popoł.
KASA czynna od 12 do 2-ej.

**NIECH ŻYJE
SOCJALIZM!**

WARSZAWA, UL. WARECKA NR. 7
REDAKCJA — tel. 776-70
DYREKCJA — 729-13
ADMINISTRACJA — 313-89
DRUKARNIA — 773-43

KONTO CZEKOWE W P.K.O. 175

Cena numeru 20 groszy

Opłata pocztowa uliszczona ryczałtem.

„Włościanie” w... B. B. W. R....

Wśród słomianych figur, które w reklamowym oknie „sanacji”, mają „małkować” dla naiwnych gapiów „państwowotwórczą uniwersalność” naszej pomajowej „ideologii” sterczy — obok chochołów z „grupy pracowniczej” — także i „grupa włościańska”.

Tak jest... „Sanacja” ma swoich „włościan” i swoich „posłów włościańskich”. Wprawdzie za tymi „przedstawicielami” wsi, nabierany przez starostów podczas ostatnich wyborów „brzeskich”, nie stoi bodaj ani 5 procent chłopów. Ale to nie maćci dobrego humoru „sanacji”. Zamiatanie do fałsu i blichtru poprostu organiczne, sprawa, że sanacja swymi „włościańskimi” figurkami manewruje zawsze z taką miną, jak gdyby te figury istotnie przedstawiały coś więcej ponad pozór kłamliwy i śmieszny.

Przewodni „chłopkom” w B. B. ty powym — jak powiada Niemiec — „Paradebauerom”, formalnie p. Kiełak. Czuwa jednak nad nim krótkochwilny p. Polakiewicz, do „włościan” z tej racji „odkomenderowany”, że przed przewrotem był członkiem Stronnictwa Chłopskiego, zaczęciem „zna teren”.

„Ozdoba” zaś owej grupy jest starszulek p. Bojko, któremu sąsiedztwo „jaśnie panów” tak zawsze imponowało, że jeszcze za dawnej Austrii, i to w czasie, gdy małopolskie ugody obszarńictwo za wysługiwanie się Habsburgom miało zupełną swobodę w najdziwniejszym przesładowaniu ówczesnego ruchu chłopskiego, że jeszcze wówczas tak gorączkowo darł się do ówczesnego Koła Polokiego, iż go jego przyjaciele polityczni za kapotę trzymać musieli. W klubie „ideologii” jest p. Bojko wielce „wniebowzięty”, bo „jaśnie państwu” może kłaniać się z blizką...

Jakie to, choćby najbardziej pałace, żądania mas chłopskich, zostały przez „grupę włościańską B. B. dotychczas „zrealizowane”, albo skromniej: czy kiedy i w jakiej formie były choćby tylko stawiane wobec rza-

du i „współpracujących” z nim magnatów, o tem dzieje milczą... Zresztą ci „chłopi”, co za grupą p. Bojki „stoją” o powyższe postulaty troszczą się tyleż samo, co rozkazodawcy owej grupy...

„Pańszczyzna”, jaką chłopki z B. B. W. R. mają odrabiać dla miłościwie nam panującego „systemu” jest analogiczną do posług „grupy robotniczej”... Teren różny ale służba jednakowa.

Sanacyjni chłopkowie mają tedy imitować *gołębią zgodę mas chłopskich* na wroga dla tych mas a przez „czynniki” jawnie popieraną *politykę i przywileje Radziwiłłów i Stechich, na dyktaturę karteli, na rządy Lewiantana*, albo np. na politykę, która dla instytucji i banków obszarńicznych ma miliony a dla chłopstwa... guzik. Słowem na wszystko co w naszej rze czystości wybudował i wyhodował „system” a co jak zmora masy chłopskie przytłacza.

W nadchodzącej sesji budżetowej; „włościanie” z BBWR. będą mieli do spełnienia taką powinność, jak np. zatwierdzić i pochwalić „sanacyjny” preliminarz z deficytem półmiliardowym i ściśle z nim związaną dzisiejszą

politykę podatkową i... egzekucyjną, z której wieś taka jest dziś zadowolona.

Ale poza tem jak się dowiadujemy, mają chłopkowie z pod znaku „ideologii” spełnić jeszcze jedną służbę: przynieść p. Ministrowi Zawadzkiemu w prezencie... *obniżkę plac urzędniczych o 10 do 15% dla zmniejszenia deficytu budżetowego.*

Gdy przed kilku dniami pojawiły się w prasie pogłoski, że wobec szybkiego wzrostu tego deficytu, skarb prawdopodobnie pójdzie na nową *obniżkę plac pracowniczych*, pojawiło się w pułkownikowskiej „Iskrze” takie zaprzeczenie, że urzędnikom napewno od tej „pociechy” ścięrpła skóra. „Iskra” doniosła, że Ministerjum Skarbu z takim wnioskiem nie wystąpi. O wierzymy! Projekt to. po tylu już obniżkach plac, wobec zwłaszcza wielkiego już zubożenia pracowników zbyt dla Rządu niepopularny i ryzykowny.

Ale przecież Rząd sam nie potrzebuje się tem fatygować. Od tego właśnie ma „swoich” chłopów. Im się każe postawić taki wniosek, względnie tylko... rezolucję z upoważnieniem Rządu do takiego kroku.

A p. Zawadzki z ojcowską dla urzędników leżką w oku, powie, że trudno, że Rząd nie chciałby, że Rząd się troszczy, że tylko... w miarę konieczności, ale stopniowo itd., itp.

A na ostatku „odwali się” wszystkim odrazu! Tak było przed 2 laty. Znamy te historie...

Jeżeli chłopscy posłowie w B. B. dadzą się istotnie użyć do tego, to zrobią to *ze złą wolą i z całą świadomością że masom chłopskim a tem samem i krajowi nietylko nie pomagają, ale szkodzą.* Powtarzamy — *ze złą wolą*, bo trudno przypuścić, żeby byli aż tak nieoswieceni, by nie rozumieć ciężkich dla państwa następstw podobnego kroku, by nie wiedzieli, że sa w budżecie inne oszczędności możliwe.

Czy na dotychczasowych obniżkach plac pracowników państwowych *dużo wieś zyskała?* Czy oszczędności na tych obniżkach przyniosły chłopom *jakieś choćby ulgi podatkowe, czy choćby złagodzenie egzekucyj...?* Nic! Dosłownie nic!

Ale zato *strata dla wsi* była oczywiście i dotkliwa. Bo obniżka plac pociągnęła za sobą *dalszy spadek konsumpcji płodów rolnych*, które wieś

niesie do miasta, by bodaj na sól zarobić! Gdyby obecnie odważono się na dalszą obniżkę, to mimo niższych cen, które rolników do desperacji doprowadzają, zbyt artykułów codziennego użytku spadłby w zupełności już katastrofalny dla życia gospodarczego sposób. A zarazem i dla budżetu państwowego, którego dochody — zależne przecież od obrotów gospodarczych — zaczęły spadać coraz szybciej właśnie w okresie obniżek plac od 1 stycznia 1931 r.

Wień komu przysłużyłaby się grupa chłopska BBWR swoim wnioskiem? *Bo ani rolnictwu, ani przemysłowi, ani życiu gospodarczemu, ani w końcu budżetowi*, chyba tylko tej „radosnej twórczości”, która tnąc niemilosiernie wydatki związane z *gospodarstwem i kulturą kraju*, nie pozwala tknąć tych pozycji, które uważa za potrzebne... dla siebie!

Ale tu się liczy jeszcze na jedno... Na demagogiczne „podstawienie nogi” Stronnictwu Ludowemu. A punktem wyjścia dla tej „strategii” to *głucha niechęć wsi do „urzędnika”.*

Tak jest — niestety! Ta niechęć przeradza się często w *ciemną nienawiść*, która między parusetletnią rzeszą urzędniczą a wsią grozi wykopaniem przepaści.

Temu jednak niepokojącemu stanowi *nikt inny nie winien jeno... sanacja*, która zwłaszcza od jesieni 1930 r. — każdego spełniającego jej rozkazy funkcjonariusza czy to starostę, czy nauczyciela, woźnego czy egzekutora lub jakiegos biednego posterunkowego „prezentuje” *wobec mas chłopskich, ze strony wiadomo jakiej...!*

Czy urzędnicy, zwłaszcza ich „współpracujące” z „systemem” związki i ich kierownicy zasiadający w BB., *zdają sobie z tego należycie sprawę...?* Czy rozumieją wreszcie, że do tego co jest dziś, *walnie przyczynili się oni sami?*

Zrozumiałą goręczy mas chłopskich dziś *każdy demagog wygrywać może przeciw rzeszom pracowniczym i tą drogą utracić ich egzystencję!* kcz.

Parlament francuski wyraził pełne zaufanie polityce zagranicznej Herriota

Wielka debata nad polityką zagraniczną w parlamencie francuskim zakończyła się uchwaleniem wniosku Fr. Alberta, przywódcy radykałów społecznych. Wniosek brzmi:

Izba Deputowanych, świadoma znaczenia przesilenia ekonomicznego, politycznego i moralnego, jaki przeżywa świat, i przekonana, że przesilenie to może być przezwyciężone jedynie przez wielki wysiłek współpracy międzynarodowej, wyraża Rządowi zaufanie w prowadzeniu polityki, opartej na zasadach następują-

cych: 1) poszanowanie zasad, wysuniętych przez pakt Ligi Narodów, a w szczególności *potępienie wszelkiej agresji*, 2) powszechne zmniejszenie wszystkich zbrojeń, skutecznie kontrolowane, oraz rozszerzenie władzy Ligi Narodów dla zapewnienia równości wszystkim ludów w bezpieczeństwie międzynarodowym, 3) zniesienie we wszystkich krajach prywatnej fabrykacji broni i kontrola fabrykacji i handlu bronią.

Za wnioskiem głosowało 425 posłów, przeciwko — 25 ze skrajnej prawicy; za wnioskiem głosowali wszyscy socja-

liści oraz tak zw. komuniści dysydenci (opozycyjni w stosunku do Międzynarodówki Komunistycznej).

Mowa premiera Herriota, wygłoszona przed głosowaniem, formułowała te właśnie poglądy, które znalazły swój wyraz w uchwalonej rezolucji.

Cała prasa paryska podkreśla znaczne wzmocnienie stanowiska Herriota oraz Paul-Boncoura, jako ministra wojny i autora francuskiego projektu rozbrojeniowego.

Próby rozwiązania

presilenia rządowego w Grecji

Po naradzie wszystkich przywódców stronnictw pod przewodnictwem Prezydenta Republiki Zaimisa postanowiono powierzyć misję utworzenia partii ludowej Tsaldarisowi.

tworzenia partii ludowej Tsaldarisowi.

stycznym. Świeżo zadeklarowała swą lojalność w stosunku do ustroju republikańskiego. Jest to partja, odnosząca się bardzo wrogo do Venizelosa.

Grecka „partja ludowa” stała do ostatnich dni na gruncie monarchii. (Inne depeze na str. 4)

Ułaskawiony szpieg

Został powtórnie skazany na śmierć

Wyrok wykonano

Pisaliśmy swego czasu dość obszernie o sprawie 29-letniego Edwarda Plitta, b. oficera rezerwy i członka „Strzelca”, oskarżonego o szpiegostwo. Plitt skazany został na karę śmierci przez powieszenie, jednakże p. Prezydent zamienił ten wyrok na 10 lat więzienia.

Ale cóż się okazało? Oto Plitt, odsiadując karę w więzieniu,

do puścił się po raz wtóry zbrodni zdrady stanu. Schwytano go na gorącym uczynku, gdy przez zakratowane okno celi, w której odsiadywał karę, wyrzucał na ulicę kartki, zapisane piśmem szyfrowym. Postawiono go po raz wtóry przed sąd doraźny, który onegdaj po kilkugodzinnej rozprawie przy drzwiach zamkniętych, skazał Plitta na karę śmierci.

Plitt znów odniósł się do łaski Prezydenta prosząc o zamianę tej kary, jednakże tym razem prośba jego została odrzucona.

Sądzony dwukrotnie w ciągu kilku tygodni za szpiegostwo na rzecz państwa ościennego, Plitt został powieszony na podwórzu więzienia w Grudziądzu.

Przed sesją parlamentarną

Według informacji pochodzących z kół zbliżonych do rządu pierwsze posiedzenie Sejmu odbędzie się we czwartek dn. 3 listopada.

Na posiedzeniu tem przedstawiciel rządu, a więc albo Premier Prystor albo Minister Skarbu Zawadzki, wygłosi exposé po którym nastąpi dyskusja. Dyskusja zapewne zabierze dwa posiedzenia t. j. czwartkowe i piątkowe, — poczem — według informacji z tychże kół pochodzących — Sejm zostałby odroczony na miesiąc i dopiero w pierwszych dniach grudnia przystąpiłby do „prac nad budżetem”.

Jak z powyższego wynika, „sanacja” zamierza także w tym roku „przebiec” budżet tak, jak to było robione przed rokiem. Widocznie metoda ta dała dobre wyniki, skoro stosują się powtórnie w roku bieżącym.

Mamy wrażenie że ogromna większość społeczeństwa jest innego mniemania o tej metodzie, polegającej na zamykaniu ust opozycji i niedopuszczeniu jej do swobodnego wypowiedzenia się w sytuacji która wcale nie jest wesołą.

Marsz Świtalski wyznaczył pierwsze posiedzenie Sejmu na czwartek 3 listopada o godz. 10 r.

Z. P. P. S.

POSIEDZENIE PLENARNE ZPPS. rozpocznie się jutro, w poniedziałek, punktualnie o godz. 11 rano w lokalu własnym w Sejmie.

POSIEDZENIE PREZYDJUM odbędzie się przed posiedzeniem plenarnem o godz. 10 rano w tym samym lokalu Z. P. P. S.

Pierwszeństwo dla należności pracowniczych

Ogłoszony został dekret Prezydenta Rzeczypospolitej, który ma bardzo ważne znaczenie dla świata pracowniczego i robotniczego.

Po myśli dekretu tego w wypadkach egzekucji u pracodawców należności przysługujące pracownikom i robotnikom za pracę mają prawo pierwszeństwa przed należnościami skarbowymi za podatki, przed samorządowymi i przed należnościami instytucji ubezpieczeń społecznych.

Dotychczas bowiem często, zwłaszcza w obecnych czasach kryzysowych, tak się działo, że po dokonanej egzekucji z uzyskanych pieniędzy, pokrywa no podatki skarbowe, podatki komunalne należności kas chorych, ZUPU, i t. d. a dla pracowników już nie starczyło i należności ich przepadały.

Nowe rozporządzenie kładzie kres temu absurdalnemu stanowi rzeczy.

MAŁY FELJETON

WIELKA SZTUKA BUDŻETOWANIA

Zawsze byłem pełen podziwu dla tych, co układają budżety. Patrząc na nich, jak na wieszczów, jasnowidzów, proroków, wzrokiem przebijających zasłonę przyszłości. Każdy z nich wydawał mi się Pytją delficką, madame de Thèbes lub inną nieomylną wróżką.

Zastanawiało mnie, że nawet w normalnych, uporządkowanych czasach nigdy nie wiedziałem, jakie mnie na jutro czekały wydatki, a taki pan nawet w obecnych anormalnych czasach wie zgóry, ile państwo wyda w ciągu całego przyszłego roku na luty do armat, na żywność dla więźniów, na przeprowadzki urzędników, na walkę z alkoholizmem i t. d. I to wie co do grosza.

Zdarzało mi się nieraz, że pomyślałem: no, chwalić Boga, jutro mam spokojny dzień. Komorne zapłacone, podatki zapłacone, Brygida „do wszy skiego” zapłacona, żywność w domu jest, gaz i elektryczność zapłacone, jutro mogę nie sięgać do portfela. Tymczasem już z samego rana zaczęły się nieprzewidziane wydatki. Nie zdążyłem ubrać się, kiedy Brygida wbiegła z krzykiem, że „w noczy szlomankę z przed drzwi ukradli”. potem Józio przyszedł, że mu potrzeba trzech dzienników; potem szyba pękła; szkiełko się stłukło i bucki zaczęły przeciekać, pani Filantrop ska przyszyła po datak na cel dobroczynny i t. p. A gdy wieczorem u czyniłem bilans wszystkich moich dziennych spraw, przekonałem się, że całe moje wyrachowanie w łeb wzięło i że nie tylko budżet mój nie jest zrównoważony, ale ja sam także straciłem równowagę.

A taki budżetowiec wszystko wie! Wie, ile będzie bezrobotnych i ile będzie potrzebna na pomoc dla nich; wie, ile będzie pijaków i ile będzie potrzebna na walkę z nimi; wie, ile będzie przestępców i ile będzie potrzebna na wyżywienie więźniów; wie, ile urzędników zostanie przeniesionych i dokąd i ile im będzie trzeba dać na koszty tranzlokacji; wie, ile będzie przemysłowców i ile trzeba wydać na ochronę granic — słowem on wszystko wie, a w przyszłości czyta, jak w otwartej księdze.

Gdy tedy porównywał mój mały, skromny, niemal mikroskopijny, a po mimo to pełny niespodzianek, budżecik z ogromnym, w miljardy sięgającym budżetem państwowym, nie mogę powstrzymać się, by nie zadać pytania, które mnie stale dręczy: czy w tym wielkim budżecie niema niespodzianek i czy nie zdarza się tam, jak u mnie, że Józio nagle zażąda trzech nowych dzienników, albo że szlomankę ukradną, albo że coś nagle zacznie przeciekać albo pęknie?

ULTIMUS.

Zjazd akademików-socjalistów

Dzisiaj o godz. 10 r. w gmachu Uniwersytetu Jagiellońskiego w Krakowie rozpoczyna swe obrady Zjazd Związku Niezależnej Młodzieży Socjalistycznej. Biuro Zjazdu mieści się w Domu Robotniczym przy ul. Dunajewskiego 5.

Na widowni międzynarodowej

SPRAWA 40-GODZ. TYGODNIA PRACY POSUWA SIĘ NAPRZÓD.

W Madrycie obradowała w dniach ostatnich Rada Administracyjna Międzynarodowego Biura Pracy. Większością głosów przyjęto uchwałę, by na porządku dziennym konferencji międzynarodowej w roku 1933 umieścić sprawę obniżenia czasu pracy do 40 godzin tygodniowo w skali międzynarodowej.

W celu przygotowania materiału na konferencję odbędzie się 10 stycznia r. 1933 specjalna konferencja przygotowawcza w Genewie.

ORGAN WATYKANU ZA 40 GODZ. TYDZIEŃ PRACY.

„Osservatore” Romano, organ urzędowy Watykanu, wypowiada się za 40-godz. tygodniem pracy. W artykule, poświęconym tej sprawie, czytamy.

Kryzys ekonomiczny, smutna i zatrważająca teoria (?) o 25 milion. bezrobotnych, z siłą nieubłaganą pohaża do żądania 40-godz. tygodnia pracy w skali narodowej i międzynarodowej. Za sada, na której opiera się to żądanie, jest elementarnej sprawiedliwości: podzielić pracę między większą liczbę robotników po uprzednim zniesieniu pracy dodatkowej, niesłusznie jeszcze praktykowanej i przysparzającej dodatkowy zarobek tym, którzy mają szczęście być zatrudnionymi... Należy życzyć, by projekt obniżenia czasu pracy szybko urzeczywistnił się na podstawie niezmiennych płac, by konsumpcja mogła odżyć dzięki podniesieniu się siły kupna.

Dobrzeby było, by nasi chrześcijańscy i katolicki przedsiębiorcy, by nasz pobożny Lewiatan przeczytał, co pisze organ papieża i spełnił jego życzenie.

MURY CELNE DUSZA EUROPEJ.

O zatrważających skutkach wojny

celnej, szalejącej na świecie jednocześnie z kryzysem gospodarczym i zaostrzającej ten kryzys, świadczą dobitnie cyfry następujące:

Obrót handlu zagranicznego 48 najważniejszych krajów, obejmujący 7/8 handlu światowego, spadł w pierwszej połowie r. b. do cyfry 51 miliardów mk. (ok. 107 miliardów zł.) wobec 126 miliardów w roku 1929, kiedy handel osiągnął najwyższy punkt rozwoju w latach powojennych.

Obroty 25 państw europejskich, uwzględnionych w liczbie powyższej wynosiły tylko 32 miliardy mk. wobec 69 miliardów w r. 1929. Import europejski spadł z 40 do 18 miliardów, a eksport z 31 do 14.

W porównaniu z pierwszym półroczem 1931 r. przywóz pierwszego półrocza 1932 spadł w Polsce, Austrii, Finlandji, Szwecji, Norwegii, Litwie — o 40 procent i więcej, Łotwie o 60%, na Węgrzech o 58 proc., w Jugosławii o 49 proc., w Niemczech Anglii, Francji, Belgii, Holandji, Danji, Estonji Rumunii i Włoszech — o 30 — 40 proc. Tylko dwa małe kraje miały mniejszy spadek: Portugalia o 18 procent, Szwajcaria o 19 proc.

W tymże okresie wywóz spadł: najwięcej na Węgrzech (56 proc.), w Austrii (51 proc.), dalej idą Szwajcaria, Bułgaria Polska, Jugosławia, Estonia i Czechosłowacja (40 proc. i wyżej), następnie Niemcy, Anglia, Irlandia, Francja, Belgia, Holandia, Danja, Szwecja, Finlandja, Łotwa Grecja, i Włochy (30 proc. do 40 proc.). Najmniej straciła Norwegia (18 proc.) i Rosja (24 proc.).

Według niemieckiego państwowego urzędu statystycznego obecny zakres handlu światowego stanowi co do war

tości — 1/3 z r. 1929 i jest o 1/2 mniej, niż w roku 1913!

Z „MUSSOLINI”.

Z okazji 10-lecia rządów faszystwu spodziewano się szerokiej amnestji. Tymczasem głucho o niej zupełnie. Przemawiając w Medjolanie, Mussolini doznał tej sprawy, ale oświadczył tylko tyle, że ją należy rozważyć, — przyczem od razu dodał, że faszystm nie rozbroi się póki wszędzie, a przede wszystkim poza granicami Włoch, nie zostanie uznany jako fakt nieodwołalny.

Jak się zdaje, amnestja ograniczy się do rewizji wyroków, ferowanych przez Trybunał Specjalny i do pewnych ulg. Jakby w przewidywaniu mowy medjolańskiej Mussoliniego, socjaliści włoscy wydali z racji 10-lecia faszystwu odezwę, w której oświadcza: „Włochy Matteottiego nigdy nie skapitulują przed Włochami dyktatora”.

Podczas swej wizyty w Medjolanie Mussolini oglądał budowę nowego pałacu sztuki. Plan przewiduje wieżę na tym gmachu. Otóż Mussolini „rozkazał”, by wieża była o 1 metr krótsza od wieży katedry medjolańskiej.

Zupełnie tak samo Wilhelm II swego czasu „rozkazał”, by kopuła gmachu parlamentu w Berlinie była niższa od kopuły zamku cesarskiego.

Ale wyższa kopuła zamku nie zabezpieczyła jego lokatora przed wygnaniem.

„KOMUNO - FASZYŚCI”.

Pisaliśmy już o nieprawdopodobnych „wyczynach” nacjonalistycznych komunistów niemieckich. Brną oni dalej w tem trzęsawisku. Oto obiecują wyborcom, że pierwszym ich występem w nowym Reichstagu będzie wniosek przekreślający Traktat Wersalski”.

Kampanja „Gazety Polskiej”

przeciw prof. L. Kulczykiemu

Pomimo orzeczenia Sądu Obywatelskiego w sprawie oskarżeń, skierowanych swego czasu przez redakcję „Gazety Polskiej” przeciwko prof. L. Kulczykiemu, — „Gazeta Polska” wznowiła swoją kampanję, a we wczorajszym wydaniu pozwoliła sobie zakwestjonować bezstronność Sądu, ponieważ — jej zdaniem — zasiadał w nim „przyjaciele” p. Kulczyckiego.

Sam zarzut jest merytorycznie niezgodny z prawdą, ponieważ ani mec. W. Szumański, ani gen. Gruber, ani b. wojswódca z epoki „sanacyjnej” L. Darowski nie mogą być w żaden sposób uważani za specjalnych jakichś „przyjaciół” p. Kulczyckiego; zacytowaliśmy zaś te trzy nazwiska z pamięci, pozatym jednak do składu Sądu nie wcho dził ani jeden zwolennik NPR., partji, do której należy prof. Kulczycki.

„Gazeta Warszawska” postawiła ongiś p. Bogusławowi Miedzińskiemu, dzisiejszemu redaktorowi „Gazety Polskiej”, różne zarzuty, także bardzo ciężkie i przykre, związane z działalnością p. Miedzińskiego, jako ministra poczty i telegrafów; i p. Miedziński uznał wtedy za konieczne odwołać się do Sądu Obywatelskiego; w skład Sądu weszli wyłącznie zwolennicy obozu

„sanacyjnego”, a więc niewątpliwie „przyjaciele” p. Miedzińskiego; „Gazeta Polska” nie kwestjonowała wówczas bezstronności tamtego Sądu; i — rzecz charakterystyczna dla poziomu... drażliwości etycznej różnych środowisk — prasa socjalistyczna nie prowadziła żadnej kampanji przeciwko składowi osobistemu tamtego sądu, — chociaż miałyby prawo taką kampanję prowadzić, bo tamten Sąd był sądem istotnie jaskrawo jednostronnym.

Teraz funkcjonuje podobno jakiś Sąd w sprawie p. sen. Wyrostka. Nie znamy jego składu, ale wiemy, że nie powołano doń nikogo z pośród ludzi, względnie z ramienia ludzi, którzy formułowali oskarżenia pod adresem p. sen. Wyrostka z powodu roli, jaką p. sen. Wyrostek wziął na siebie w aferach podatkowo - pieniężnych ks. Pszczyńskiego. Jak się zdaje, jest to znowuż „sąd wewnętrzny” BBWR. Dla czego „Gazeta Polska” nie protestuje?

Sądźmy, że „Gazeta Polska” popełniła duży błąd, nie doceniając faktu, że opinia publiczna zdaje sobie doskonale sprawę z tej próby zastosowania podwójnej moralności, — innej dla siebie samych, a wręcz odwrotnej — dla przeciwników. Próba jest nieudana

i z tego względu, że prof. Kulczycki, — on sam czy też jego rzeczywisci przyjaciele — (nie wiemy, kto powoływał Sąd Obywatelski w sprawie oskarżeń „Gazety Polskiej”) unikał, jak podkreśliłszy na wstępie, powoływania do sądu własnych sympatyków z okresu, o który chodziło; próba byłaby nieudana w każdym wypadku, bo wszyscy pamiętają dokładnie, że właśnie działacze „sanacyjni” zwykli odwoływać się z reguły do swoich sądów partyjnych, gdy ktoś stawia im jakiegokolwiek zarzuty publicznie.

Zbyt ni cynizm już teraz nie popłaca... Nikomu nie imponuje... Społeczeństwo odpowiada na... pogardliwym wzruszeniem ramionami. Skoro jednak „Gazeta Polska” tak rozdziera szaty nad listami prof. Kulczyckiego (treść listów bynajmniej nie zamierzamy bronić) do Rosnera, zwolennika „Czasu” (teraz „sanacyjnego”) — to niechże sobie przypomni, co wyczyniał w latach 1915 — 1917 ten sam p. sen. Wyrostek, podówczas nasz zaufania Komendy Legionów, dzisiaj „leader” senacki BBWR. i plenipotent podatkowy ks. Pszczyńskiego. L. T.

ZYGMUNT ZAREMBA.

Gospodarka planowa

Towarzystwo Wydawnicze „Światło” zapowiada ukazanie się w najbliższej przyszłości pracy tow. Z. Zaremby p. t.: „Bezdroża Kapitalizmu i Perspektywy Przyszłości” Serja artykułów, które zaczynamy obecnie drukować, stanowi jeden z centralnych rozdziałów tej książki i poświęcona jest oświeceniu zagadnienia planowej gospodarki w programie socjalistycznym.

1. ROZSZERZENIE PRODUKCJI

W epoce chronicznego bezrobocia wytworzyło się i utrwała coraz silniej wrażenie zupełnej niemożności dalszego rozszerzania produkcji. Żyjemy pod znakiem prymusowego jej zwężania. Każdy kartel mówiąc o regulowaniu produkcji rozumie pod tem jej zmniejszenie. Każdy przywódca kapitalizmu wyklina klasę nadmiaru, a pacierz oficjalny naszej epoki brzmi:

Chleba naszego powszedniego Daj nam mniej, Panie!

Co wczoraj było bluźnierstwem dziś stało się wyznaniem wiary. Pszenica miszczona, mleko i wino wylwane do rynsztoków, kawą pali się pod kotłami, złowione ryby wyrzucane do morza... Bluźnierstwem wydaje się wszelka myśl o powiększeniu produkcji o rozszerzeniu gospodarki. Mówiąco o rozszerzeniu produkcji, można posądzać dziś conajmniej o zbyt wybujałą fantazję. Idealnym, niedoścignionym ideałem wydaje się utrzymanie produkcji na dzisiejszym poziomie, niższym o 50 procent od poziomu z przed kilku lat.

Świat dzisiejszy rozporządza kolosalnymi zapasami:

zapasy pszenicy ze 114 milionów kwintali w 1925 wzrosły w 1931 do 246 milj., zapasy cukru w tym samym okresie wzrosły z 37 milj. q. do 87 milj. q., zapasy bawełny z 5635 milj. bel wzrosły do 10.709 milj. bel., zapasy kauczuku z 243 milion. w r. 1929 wzrosły do 556 milj. tonn.

Któż ośmielił się mówić o powiększeniu produkcji wobec ogromu tych zapasów?

Śmiałość tę posiada klasa robotnicza. Proletariat czuje bowiem, że cały krzyk o nadprodukcję jest do gruntu fałszywy. Podczas największego rozkwitu życia gospodarczego po wojnie masy robotnicze i chłopskie niedojadały i ograniczały swe potrzeby. Nie w „nadprodukcji” leży źródło obecnego kryzysu. O tem klasa robotnicza wie najlepiej. Dlatego też, nie bacząc na jęki klas posiadających, głosi potrzebę rozszerzenia produkcji i zadanie to stawia w centrum swego programu gospodarczego:

„XXII Kongres PPS. stwierdza, że olbrzymia liczba bezrobotnych i coroczny pół milionowy przyrost ludności w Polsce, przy zahamowaniu możliwości emigracyjnych, stawia jako konieczne zadanie szybko rozwinięcie produkcji przemysłowej i rolniczej”.

Nonsens, utopia! zawołają ludzie czytający codziennie o redukcjach, o zamykaniu fabryk i niszczeniu gotowych produktów. Przecież nikt by nie przerywał produkcji, gdyby nie był zmuszony do tego koniecznością nadmiaru. Tak niewątpliwie wygląda sprawa jeśli mowa o pojedynczym zakładzie lub grupie fabryk, nie można jednak uznać słuszności tego rozumowania, gdy rozpatrujemy zagadnienie z punktu widzenia c. a. ości gospodar ki. Cóż bowiem oznacza „nadprodukcja” chociażby w przemyśle włóknistym, tym przemyśle okrzykanym

jako wybitnie eksportowy, związanym w przeszłości ze sławetnymi rynkami wschodnimi.

Produkcja tkanin w Polsce w roku 1929 miała wartość 1,111 milionów złotych. Stanowi to na głowę około 35 złotych. Porównajmy tę kwotę z wydatkami na materiały włókiennicze ujawnionymi w budżetach robotniczych.

Spożycie materiałów włókienniczych na jednostkę konsumcyjną na podstawie budżetów robotniczych*):

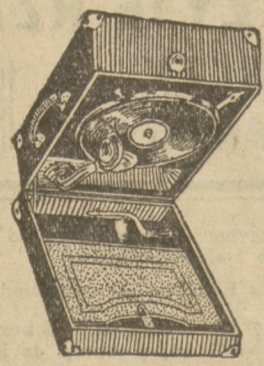
Grupy zarobkowe przeciętny zarobek roczny	zarobek 2044 zł.	zarobek 2900 zł.	zarobek 3176 zł.	zarobek 4093 zł.
Wartość materiałów spożyta w ciągu roku	24,4 zł.	44,98 zł.	71,50 zł.	158,58 zł.

Pierwsza grupa, odpowiadająca przeciętnej wysokości zarobków robotniczych w 1928 roku (170 zł. miesięcznie), spożywa rocznie materiałów włókienniczych mniej niż przeciętna cała produkcja na głowę, ale już w trochę lepiej sytuowanej grupie robotników, zarabiających około 240 zł. miesięcznie, czyli 9 zł. dziennie spożycie włókna przewyższa przeciętną produkcję tkanin. W trzeciej grupie przewyższa ją już dwukrotnie. A przecież zarobek 264 złotych miesięcznie nie jest zarobkiem nadzwyczajnym, stanowi zaledwie minimum egzystencji dla samotnego robotnika!

Wystarczyło by więc podnieść zarobki do najskromniejszego minimum, żeby fabryki włókiennicze zmuszone były do powiększenia produkcji.

*) Wartość tkaniny w gotowych ubraniach czy bieliznie przyjęto jako 2/3 wartości gotowego wyrobu. (Dok. nast.).

PATEFONY

od 65 zł.
Płyty od 2.30 zł.
Radjo-aparaty od 39 zł.

poleca Adam Klimkiewicz
Marszałkowska 154 (róg Królewskiej)

Byli sędziowie w togach adwokackich

Wczorajsza uroczystość w gmachu Sądu Apelacyjnego

W gmachu Sądu Apelacyjnego Warszawy odbyło się wczoraj uroczyste zaprzysiężenie byłych sędziów przechodzących do stanu adwokackiego. Są to ci sędziowie

których dotknęło rozporządzenie zawieszające na dwa miesiące nieusuwalność sędziowską.

Przysięgę od nowostępujących w szeregi adwokatury b. sędziów przyjmował dziekan Rady adw. Jan Nowodworski.

Przysięgę złożyli:

- Konrad Borowski, b. sędzia wydz. odwoł. sądu okręgowego w Warszawie.
 - Antoni Goldman, b. sędzia okręgowy w Radomiu;
 - Jan Grygosiński, sędzia z Kielc;
 - Zbigniew Jaroszewski, b. sędzia grodzki w Warszawie;
 - Aleksander Kosko, b. sędzia okręgowy z Radomia;
 - Tadeusz Mollerowicz, b. sędzia okręgowy z Kalisza;
 - Wiktor Michniewicz, b. sędzia okr. w Białymstoku;
 - Bolesław Momentowicz, b. sędzia okręgowy z Płocka;
 - Stanisław Orlicki, b. sędzia grodzki w Warszawie;
 - Antoni Pawluk, b. sędzia okręgowy w Sosnowcu;
 - Stanisław Pstrokoński, b. sędzia śledczy w Sosnowcu;
 - Władysław Roszkowski, b. sędzia okr. w Łodzi;
 - Władysław Węglewski, b. sędzia grodzki w Warszawie;
 - Józef Szuster, b. sędzia sądu Apelacyjnego w Warszawie;
 - Stanisław Wilczyński, b. sędzia grodzki w Warszawie;
 - Stanisław Zadrowski, b. sędzia wydziału karno-skarbowego w Warszawie i inni.
- Dziekan Nowodworski w przemówieniu swem powiedział:
- „Witam bardzo serdecznie nowych Kolegów. Należy im się to za ich wianą służbę sądową. Przychodzą do nas w okresie gdy wszystkim wygasa: Wygasa przysięga adwokacka, którą zastąpi ślubowanie, wygasa statut palestry, wygasa ja, jako dziekan, i wyście panowie wygasi jako sędziowie”.
- W imieniu nowych adwokatów przemawiał b. sędzia Zadrowski.

NASZA RUBRYKA

Poszukiwanie pracy

STUDENT Uniw. Warez. udziela korepetycji, przygotowuje do egzaminów. Długoletnia praktyka nauczycielska. Oferty do Redakcji „Robotnika” pod „Bardzo tanio”.

KOBIETA W ŚREDNIM WIEKU poszukuje pracy na przychodnie. Zna sprzątanie i gotowanie. Poważne referencje. Wiadomość u dozorcy Włocza Nr. 23.

TLUMACZ PRZYSIĘGŁY języków niemieckiego i rosyjskiego przyjmuje również tłumaczenia techniczne i inne oraz korespondencję handlową w powyższych dwóch językach, oraz w języku francuskim. Przepisywanie na maszynie. Adres: Śniadeckich 22 m. 10, tel. 8-80-79.

BRONZOWNIK przed wojskiem, pozostający bez pracy, szuka jakiegokolwiek zajęcia, ma do dyspozycji rower. Łaskawe zgłoszenia do Redakcji dla „Kolarza”.

STUDENT WYSZSZEJ SZKOŁY HANDLOWEJ udziela korepetycji. Specjalność: matematyka, buchalterja, polski, niemiecki. Tanio i gruntownie. Wyucza szybko dorosłych i zaniedbanych. Telefon 796-01.

Dziś o g. 12 w południe w sali „Ateneum“ (Warszawa, Czerwonego Krzyża 20) odbędzie się odczyt Hermana Libermana

pod tytułem: „**KRYZYS PRAWA**”

Zawrośnienia można otrzymać przy wejściu

Socjalizm, prawo i prawnicy

Technik studjuje konstrukcję i funkcję maszyny, anatom i biolog — budowę i życie organizmu. Społeczność ludzką często porównywano z organizmem i gigantyczną maszyną. Budowa i funkcja tej maszyny jest istotnym przedmiotem nauki prawa. W tym znaczeniu nauka prawa jest nieczym innym, jak „techniką społeczną”.

To co ma do uzgodnienia osoba prywatną z drugą ujmuje prawnik w umowę; to czego chce polityk winien prawnik wlać w trwałe formy. Niema dziedzin życia czy to indywidualnego, czy to społecznego, któraby mogła obejść się bez pomocy prawnika.

W miarę ograniczania praw jednostki na rzecz ogółu, w miarę zwyciężania prądów i kierunków o charakterze społecznym, zanika rola prawnika, jako obrońcy jednostki. Zawody prawnicze a w szczególności adwokatura jest funkcją ustroju społecz-

nego. Ze zmianą ustroju indywidualistycznego na kolektywny — zmienia się rola zawodów prawniczych. Zadanie ich urasta do wysokości obrony interesów społeczności i uzgodnienia z nimi dążeń i praw jednostki.

Prawnicy nie wystarczy znajomość prawa ustanowionego, jego litery i jego myśli. Aby ująć prawo tworzące się, aby zrozumieć nowe prawo, aby skutecznie współdziałać, przy wykonywaniu nowych form prawnych, prawnik musi przedewszystkiem znać naukowo życie społeczne i polityczne.

Dlatego prawdziwy prawnik odczuwać będzie zawsze pociąg do polityki, tak jak rzeźbiarz do marmuru.

Nasze czasy jednak są opanowane przedewszystkiem przez problemy społeczne, przez problem walki klas, przez zagadnienie stosunku państwa do klasy zwyciężającej i wiele in-

nych. Dlatego nie można sobie wyobrazić prawdziwego prawnika, a nie rzemieślnika w swoim zawodzie, tylko panującego nad swoją wiedzą i sztuką, któryby nie był socjalistą.

ZRZESZENIE PRAWNIKÓW SOCJALISTÓW, które na dzień dzisiejszy zwołało ZJAZD CZŁONKÓW ma do spełnienia konieczne i pożyteczne zadania. Wiele może zdziałać inicjatywa jednostki; silna indywidualność bojownika jest niezbędna, ale wszelki trwały i wielki efekt zewnętrzny jest związany ze współdziałaniem i wspólnym wysiłkiem dążących do tego samego celu.

ZRZESZENIE PRAWNIKÓW SOCJALISTÓW powinno być kuźnią nowej myśli prawniczej i nowego życia prawnego, a każdy prawnik o poczuciu społecznym jest powołany do współdziałania w tem wielkim dziele.

FELIKS MANTEL.

Dziś o g. 10 r. w sali konferencyjnej Z.Z.K. (Warszawa, ul. Czerwonego Krzyża 20) rozpoczyna swe obrady zjazd prawników-socjalistów

EDWARD BOYE).

A spiszcie się tam dobrze, chłopaki!

Przed paroma dniami wyjechała do Włoch polska reprezentacja piłkarska, prowadzona przez gen. Bończę-Uzdowskiego. Na popieranie jakiegokolwiek instytucji kulturalnej pieniędzy niema, w bibliotekach uniwersyteckich brak najważniejszych książek i źródeł, profesorowie Uniwersytetów chodzą w zrudziałych paltach, a intelektualiści wogóle zdychają z głodu. Nic to! Duch dziejów wymaga widocznie, aby Sarmacja wyrabiała się „nogami”, kopaniem piłki, skokami o tyczce i rzucaniem dyskiem... W zdrowem ciele zdrowe ciele. („Mens sana in corpore sano”) Zgoda i nato, ale gdzie w takim razie przyjdzie nam wkrótce szukać „Chrystusa Narodów”?... Barzo lubię sportowe powieści Montherlanta, zachwycając się „Laurem Olimpijskim” naszego Wierzyńskiego, tem nie mniej sądzę jednak, że co za dużo to nie zdrowo. Gdy nasz „Kusy” dobiegł pierwszy do mety na stadionie w Los Angeles, uratowawszy honor Polaków, złośliwcy warszawscy wymyślili nowe przysłowie: Polska dobrze biega, ale marnie stoi. (Oby tylko ów dowcip kawiarniany, nie zastąpił historycznej frazki o nierządzie).

Mecze, które odbędą się w Neapolu i w Genui, zostały zorganizowane z okazji dziesiątej rocznicy marszu faszystów na Rzym. A nas co u diabła może obchodzić ta rocznica? Poco dokumentujemy solidarność z faszystami, którzy przy każdej okazji domagają się rewizji naszych granic na korzyść Niemiec. Poco?... Hm!... Niech na to pytanie odpowiedzą poniekąd nasi Machiavelle z Pacanowa, twierdzący „à la maniere de” pewnego publicysty, że kowal Mussolini i malarz pokojowy Hitler, są naszymi naturalnymi sprzymierzeńcami. (O biedna sistrzyco, Francjo, co też ty musisz przeżywać czasami?).

W delegacji polskiej do Rzymu wyjechali między innymi pp. Mysiak, Matjas, Zwierz i Pazurek I. Dlaczego tylko pierwszy? Należało wysłać wielu pazurków, nawet wszystkich pazurków, zważywszy na to, że jest

ich u nas mnóstwo nieprzebrane. Publicyści i literaci polscy, tacy jak Rzymowski, Hulka - Laskowski, czy Rogowicz do Włoch już nie pojadą, bo im konsulat odmówił wizy, zostaje więc do rozporządzenia tylko „Mens sana in corpore sano”: pan Pazurek I, Matjas, Mysiak, tudzież pan Zwierz. A trzymajcie się pan tam dobrze panie Pazurek, aby sztandar amarantowo - biały raz jeszcze zwycięsko załopotał na sportowym mazure. Z narodami południowemi w kaszę dmuchać przecież nie można!

Gdy przeczytałem o wyjeździe waszej delegacji, coś niby sztylet przeszyło mi nagle mózg. Zielone teczki, zielone teczki... ba, ale która? Odrzuciwszy szybko na bok „Otrucie Mickiewicza”, „Złotogłów Barbary Radziwiłłówny” i „Porwanie Urszuli Kochanowskiej”, wreszcie znalazłem. Jest! Wycinek z „Corriere della Sera” (22 sierpnia 1929 r.).

Ponieważ poszukiwania zostały uwieńczone pomyślnym skutkiem, przechodzę tedy do historii. „Onorevole” Turati lubi stawać na balkonie, wychodzącym na plac Colonna, aby swemi improwizacjami („fervorini”) rozpłomiąć, fanatyzować i podburzać biedny lud rzymski. Pan Turati, sekretarz generalny partii faszystowskiej, predestynowany w swoim czasie na następcę il Duce, jako nieodrodny syn swego kraju, w którym każde słowo jest iskra, rzucaną na prochy, bardzo, ale to bardzo lubi gadać. Jego wrogowie porównują go do Brutusa, przyjaciele widzą w nim nowego Caiusa Graccha, tem nie mniej dla wielu pozostańciami tylko spoconym i zadyszczanym panem Turati.

W sierpniu 1929 roku w Paryżu na stadionie Saint-Ouen grupa piłkarzy włoskich, zwyciężywszy piłkarzy węgierskich, jeła defilować butnie przed publicznością francuską. Słowa prowokacyjnej i mówiącej nawiasem, dość głupawej pieśni faszystowskiej: „Eja, eja, Alala” zagłuszyły wkrótce gwizdy. Młode faszysty z pięściami i kijami runęły na Francuzów. Incydent zlikwidowała policja. Honorowi stało się zadość, jak zwykle w komisariacie!

Nazajutrz, gdy pociąg „kopaczy” zatrzymał się na „Stazione dei Termini” w Rzymie, tłum Awangardystów, Balilistów i innej hołoty porwał swych

bohaterów na ramiona. Na balkonie pałacu Chigi warował już pan Turati i inne dostojne osobistości.

O, studenci — rzekł nasz Brutus współczesny — lud rzymski zebrał się tutaj, nie tylko poto, aby uccić zwycięstwo, które uczyniło z nas pierwszą nację świata, ale i dlatego, by oddać hołd waszym zdolnościom bokserkim. Choć meczu bokserkim nie było w programie, dzięki boksowi wygraliśmy prawdziwą bitwę polityczną. Paryż nie rozumie już po łacinie, a Francja depcze zuchwale wszystkie prawa gościnności.

Tu pan Turati umilkł na chwile, złapał trochę tchu w rozróżnione pierś, a gdy przebrzmiał rześiste brawa, uczynił aluzję do wojny przyszłości. „Los zawyrokuje o zwycięstwo, los zniszczy stare i spalone narody, dając palny triumf naszej młodej nacji!”

Po słowach tych rozległo się jak gromkie „Evviva Turati”, że aż zadrały stare mury pałacu Chigi. Po chwili cała tłuszcza rozperzochła się po Rzymie, wyjąc ową wesolą piosenką, którą cała Italia umie już na pamięć i której „molens volens” musieli się do tej pory nauczyć francuscy przedstawiciele dyplomatyczni, akredytowani przy Kwirynale:

Il pugnabile, il pugnabile, che noi per-tiamo”)

E d'acciaio e d'acciaio temperato
Il tedesco, il tedesco l'ha provato
Il francese lo proverà.

Pomny na to, co spotkało piłkarzy francuskich w 1929 roku, trzymajcie się pantam w Rzymie ostro, panie Pazurek! Niewiadomo, czy nasza „Brygada” lub nawet „Dębowski” nie wywoła ni stąd ni zowąd jakiegoś nagłego sprzeciwu. Bawicie przecież w kraju z ponurej anegdoty, w kraju, którego szef powiedział kiedyś, że dla rządu on jest imperatorem, imperatorem tych „ronds de cuir” i że woli siłę pięciu tysięcy karabinów, niż zgodę pięciu milionów obywateli!

Rzecz prosta, Turati, b. sekretarz generalny partii faszystowskiej, nie jest Turatiem — słynnym przywódcą Socjalizmu włoskiego. (Przyp. Red.).

*) Sztylet, sztylet, który niesiemy
Jest ze stali, ze stali hartowanej.
Niemiec, Niemiec go już poznał,
Francuz pozna dopiero!

MYDŁO
REWOLWER
MAJDE
MYDŁO
REWOLWER
MAJDE

60 lat, zmiana w Polsce

Po meczu Miller — Wiadomości Literackie

(UWAGI SPORTOWE).

Kolega J. N. Miller wezwał mnie, abym w jakiś sposób zakończył wszczętą przez niego dyskusję o „Wiadomościach Literackich”. Czynie to z wielką niechęcią, ponieważ, zdaniem mojem, dyskusja prześliznęła się obok problemów głównych, a wyłuszczać je, znaczyłoby wyszczynąć dyskusję na nowo. Problemy te są następujące:

1) Czy „Wiadomościami Literackimi” kieruje „klika” i co to jest wogóle klika? (problem socjologiczny).

2) W jakim kierunku idzie polityka literacka „Wiadomości Literackich”? Czy w kierunku kultury osób (talentów), czy w kierunku uprawiania i rozwijania pewnych idei?

3) Czy bojowska metoda przemycania czy propagowania literatury za pomocą przypraw pornograficznej jest potrzebna i właściwa? Czy nie jest raczej wyrazem potrzeby tylko samego autora tej metody? (Kwestja dodatku „Życie Świadome”).

4) Jakie jest właściwe zadanie klerkstwa i „klerków” literackich w życiu społecznym? (Kolega Wallis snąc nie czytał dzieła J. Benda o „Zdradzie klerków” skoro za główne zadanie tej kategorii ludzi uważa propagandę świadomej ciąży, kodyfikację wojnę z klerem, paacyizm, obronę małoletnich i tym podobne piękne rzeczy, które powinna robić opinia publiczna, zwykła prasa, politycy, a klerkowie dopiero wtedy, gdy okaże się zupełnie partactwo lub zła wola tamtych instancji).

Omówienie tych problemów odkładam sobie do innej sposobności. Teraz poprzestaną na omówieniu przebiegu dyskusji, tak jak się omawia przebieg meczu. Otóż stwierdzam przedewszystkiem nadwyżkę liberalności, okazanej przez redakcję „Robotnika”. Miller zabrał 25% miejsca, jego przeciwnicy 75%. Najwięcej użył sobie dr. Edward Boye, który aż w trzech dużych telefonach robił taką minę, jakby był w „Wiadomości Literackich” a właściwie cały czas tylko je pieścił, głaskał i obałowował. Pani H. S. zupełnie rozumnie wysunęła przeciw Millerowi dodatnie strony kłopotu, ale nie przemysłała tej sprawy do końca.

Inni dzielili kwestję „Wiad. Lit.” na: „z jednej strony” i „z drugiej strony” a ponie waż po stronie wad tego pisma znaleźli tylko ową ciężą i świadome macierzyństwo — sprawy bagatelne — przeto pisanie ich zamienilo się mimowoli czy rozmyślnie w hymny pochwalne i w reklamę dla „Wiadomości Literackich”.

Za nie „fair” uważam wystąpienie kol. Wallisa. Zabrał on bowiem głos już wtedy, gdy Miller zakończył dyskusję. Nie powie dział nic nowego, wyrecytował jeszcze raz wszystko to, co „Wiadomości Literackie” o sobie do wierzania podają. Artykuł kol. Wallisa mógłby być śmiało drukowany koło Nowego Roku jako prospekt dla jego pisma. Kol. Wallis nie jest literatem, nie rozumie naszych potrzeb i naszych pretensyj, jakie mamy do „Wiadomości” jako TAKŻE naszego pisma; jest tylko konsumentem i jako konsument jest bardzo zadowolony. Trochę literatury okraszanej pikanterją — to mu wystarczy. Mnie — i niektórym nam — nie wystarczy.

Największą niespodziankę zrobił mi artykuł redaktora Niedziałkowskiego p. t. „Problem Boya”. Redaktor zdaje się dosyć bagatelizować sobie spory literackie, nie przeczuwa że są one w związku ze sprawami politycznymi. Są w związku, — ale wcale nie w ten sposób, jak się to politykom wydaje. Są w związku pośrednim, skomplikowanym, ale nie bezpośrednim. Mo je zdanie o Boyu pozostanie takie samo bez względu na to, czy on będzie należał do sanacji, do endeków, do PPS, czy do komunistów. Zwracam jednak uwagę, że jak dla „Robotnika” Boy jest o dwadzieścia razy za drogi. (Wzaman za zarobki Boya podej muję się zatruwać życie 10 biskupom). A ten stosunek ma jednak także pewną swoją wymowę. Są literaci, którzy na teren „Robotnika” wstępują tylko wtedy, kiedy tu trzeba złożyć swoje jajko — nie kolumbowe lecz kukulcze, które goby gdzieindziej podzucić nie mogli. O Boyu myśli red. Niedziałkowski tak samo jak komuniści, którzy już parę razy pisali: szkoda, jakiby to z niego był dobry komunista. Otóż sprawy, które nadpoczął Miller, nie są sprawami przynależności partyjnej, idą wskroś wszelkich partyj, rozgrywają się — że użyję żargonu politycznego — w innej płasz-

Przegląd prasy

Z OTWARTĄ PRZYLBICĄ.

P. Tadeusz Wieniawa Długoszowski, mocno się reklamujący redaktor „Polskiej Wolności” i odczytowiec, był dla szerszego ogółu, dla niewtajemniczonych, zagadką. Wielu podobał się swym „radikalizmem” wielu swą czupryną. Mądrzejsi pytali się jednak, jakie jest ideowe oblicze tego wszystkich i wszystko, bezkompromisowo i strasznie radykalnie... mówiącego i piszącego w starszym już zresztą wieku młodziana.

P. Długoszowski markował dość długo. Krytykował wszystkie partie, coś tam wypisywał, że „Proletariat przedzie ponad głowami przywódców”, wy myślał wszystkim, chwalił tylko siebie. Wprawdzie byli tacy którzy to dziwiło dlaczego ów „radykał” nigdy, ani w swem piśmie, ani na odczycie nie piśnie słówkiem przeciw „sanacji”, jej rządowi, nigdy nic złego nie powie o... Pilsudskim — ale naogół nie wiedziano pod czyją banderą płynie pan Tadeusz. Nie wiedziano przecież, że powściągliwość wobec „sanacji”, a krytykowanie wszystkich, zwłaszcza opozycji, i rozbijanie jedności robotniczej nieźle się oplaciło. Wszak posadka w Kasie Chorych — to rzecz nie do pogardzenia, a darowany rok więzienia — to też nie w kij dmuchał...

Teraz jednak p. T. W. Długoszowski odkrył swą wcale nie rycerską przylbicę. Wyłazło sztydo z worka i to wcale nie z pięknego, bo dziurawego i bebesowskiego. Oto wczorajsza „Walka” wszem i wobec ogłasza: „Jutro rozpoczynamy druk noweli tow. (tak towarzysza. Przyp. Red.) Tadeusza Wieniawy Długoszowskiego p. t.: „na Wołdze”.

A więc p. Tadeusz zawiąnął pod bebesowskie ramiony? Na łonie p. Jaworowskiego składa skołatana głowę? Tam ma otrzymać poparcie i podporę dla swego „radikalizmu”. Tak się wypierał wszelkich z „sanacją” stosunków, tak wyrzekł się wszystkich partij, aż tu naraz „sanacyjni” BBS. uznają za najbardziej „rewolucyjną” i moralnie szlachetną i za pomocą bebesowskich rozbijaczy będzie „jednocył” proletariata ponad głowami przywódców”. Ręka w rękę z „wodem” Jaworowskim.

Doprawdy nie wiemy kogo komu bardziej wieszować. Czy Długoszowskiego — BBS-owi, czy BBS-u Długoszowskiemu.

CO U NAS WOLNO. — W NIEM-CZECH ZAKAZANE?
Tak oto pięknie i mądrze o poszanowaniu prawa o jego wielkim znaczeniu, o szkodliwości łamania lub obchodzenia (w polsko-czeskim brzmieniu interpretowania) ustaw — pisze nieoceniony p. Knoll w sanacyjnym „Expressie Porannym”:

„Politycy czynią słusznie, starając się walkę o władzę utrzymać w ramach prawa, ale, jeśli zaczynają oni walczyć prawem, wzajemnie łapać się na podstępny paragrafów, okopywać się za regulaminami, używać trybunałów dla celów intrygi, stwarzają oni stan chaosu, zabagniają życie polityczne, władzę kruszą, a samo prawo nadwyrażają ostatecznie”.

To potępienie polityków „walczących z prawem” i używających trybunałów „dla celów intrygi” — jest bardzo słuszne i wprost rozczulające, gdy je czytamy na łamach „sanacyjnego” dziennika. Tylko, tylko, że odnosi się to wszystko do Niemiec. Gdy tam ktoś takie brzydkie rzeczy z prawem wyczynia, jest godny potępienia i kary. Do Polski — to się oczywiście nie stosuje. U nas inaczej. S-ek.

ADWOKAT

D-r ADAM PRAGIER

przeniósł swoją kancelarię
na ul. Żórawią 3, mieszk. 16

Telefon 9-85-77

809

czyźnie.

Ale, zdaje się, zaradko się zagalopowa-
łem, dlatego kończę.

KAROL IRZYKOWSKI.

CHORE NERWY — BEZSENNOŚĆ

Przy bezsenności, nerwicy serca i zaburzeniach układu nerwowego stosujcie
Zioła magistra Wolskiego
ze znakiem ochronnym PASIERSKOSA
Wydawnictwo Warszawa - Zioła 14

Zioła magistra Wolskiego

ze znakiem ochronnym PASIERSKOSA
Wydawnictwo Warszawa - Zioła 14

Głos rozpaczony

Pokrzywdzonych robotników fabryki Hulczyńskiego

Otrzymujemy nast. pismo:

Kiedyś strajkowali przez długie tygodnie o głódzie i chłodzie, nie opuszczając fabryki Hulczyńskiego w Zawierciu — broniąc się w ten sposób przed redukcją i zamknięciem tej fabryki na zawsze — to przedstawiciele Ministerjum Opieki Społecznej obiecywali nam różne dobrodziejstwa, abyśmy tylko spokojnie wyszli z fabryki. Z chwila, gdy to zrobiliśmy, zaraz usiłowano nas skrzywdzić, stosując do wszystkich robotników Hulczyńskiego bezprawnie nową „sanacyjną” ustawę o funduszu bezrobocia, która pozbawiała większość robotników tej fabryki wszelkich zasiłków. Po długich zabiegach, czynionych przez nas przy pomocy tow. poła Bienia, wreszcie p. Minister Rożnowski przyrzekł zastosować do nas starą ustawę, lecz niestety przyrzeczenia nie dotrzymał, gdyż zrobiono to jedynie w stosunku do robotników zamieszkałych w mieście Zawierciu, natomiast do robotników, zamieszkałych na przedmieściu Zawiercia, w osadzie Kromolów, zastosowano starą „sanacyjną” ustawę.

Jednakowo pracowaliśmy; jednakowo potrącano nam składki na fundusz bezrobocia; jedne i te same warunki życia są w Zawierciu i Kromolowie (sama fabryka Hulczyńskiego leży na gruntach Kromolowskich) lecz p. Mi-

nister niejednakowo nas potraktował, a podzielił na 2 klasy — wyróżnionych i pokrzywdzonych. Robotnicy z Zawiercia mają wyższe zasiłki, według starej ustawy; robotnicy z Kromolowa mają o połowę niższe zasiłki według nowej ustawy!

Niedość na tem; jeszcze 26 robotników, mających prawo do zasiłków według starej ustawy, — dlatego, że mieszkają w Kromolowie — zostało, na mocy nowej ustawy pozbawionych zupełnie zasiłków i konają powolną śmiercią głodową.

Zarządzenie Funduszu Bezrobocia w Sosnowcu o pozbawieniu zasiłków robotnicy zaskarżyli do Komisji Odwoławczej Funduszu Bezrobocia. Komisja ta, na posiedzeniach w dniach: 20, 23 i 26 września b. r., przyznała tym 26 robotnikom prawo do zasiłków, lecz tu wkroczył przewodniczący Funduszu, p. Jan Janik, i uchwałę Komisji Odwoławczej zawiesił, wobec czego nikt z nich zasiłku otrzymać nie może, chociaż sprawę wygrali. Skrzywdzeni robotnicy, nie widząc innego wyjścia wystosowali prośbę do p. Ministra Rożnowskiego o przywrócenie im, w drodze wyjątku, zasiłków i naprawienie krzywdy jaka została im wyrządzona.

Czy prośba ta będzie wysłuchana —

niewiadomo. Może sumienie p. Ministra ruszy głód robotników i ich rodzin, którym nawet Komisja Odwoławcza Funduszu Bezrobocia w Zawierciu przyznała rację i przyzna im zasiłek naprawiając w ten sposób chociaż częściowo krzywdę, jaką wyrządził im p. Jan Janik, kierownik Funduszu Bezrobocia.

Skrzywdzony robotnik
Hulczyńskiego.

Rokowania o nową umowę w tramwajach warszawskich

W piątek, 28 b. m., odbyła się trzecia konferencja dyrektora tramwajów warszawskich, inż. Kühna, z przedstawicielami wszystkich związków zawodowych, czynnych na terenie tramwajów.

Na konferencji tej dyrektor Kühn przedłożył pracownikom nowe propozycje, które o tyle tylko różnią się od pierwotnych, mających obowiązywać od 1 grudnia, że przewidują 6 proc. obniżkę płac zamiast 8 i pół proc. Poza tem pracownicy mieli by

się rzec 1½ miesięcznej pensji dodatkowej w ciągu roku.

Przedstawiciele związków zawodowych poprosili o udzielenie im tygodniowego terminu na porozumienie się w celu przedłożenia dyrekcji tramwajów swych uwag do nowego projektu umowy.

Stwierdzili oni podczas dyskusji, że proponowana obniżka płac wyniosła faktycznie (o powodu skasowania 1½ miesięcznej pensji) 18 i pół proc. zamiast pierwotnych 21 proc.

Po ujawnieniu nadużyć...

O sprostowaniu p. Zwyrzykowskiego

Korespondencje nasze z Sierpca w wołały iale sprostowań ze strony sanacyjnych dygnitarzy, którzy żonglując słowem „nie” i „nieprawda” chcieli zadać kłam faktom i prawdziwie.

W sukurs przeróżnym „prezesom”, „dyrektorom”, „sanacyjnym” związków przyszedł „Dziennik Płocki”, „sanacyjna” szmata brukowa, która na podstawie umieszczonego przez nas sprostowania, oczywiście nic nie prostującego, nazywa nasze korespondencje oszczerstwami, rozgrzeszając tem sa-

mem ryczałtem wszystkich zaatakowanych. Przedwczesna radość panowie; zarzuty nasze oparte są na faktach. Z postawionych zarzutów niczego nie odwołujemy; bardzo chętnie służymy dowodem prawdy.

Nasze stanowisko podzieliły również i władze przełożone, bowiem na podstawie ujawnionych nadużyć przeprowadzili już częściowe dochodzenie, w wyniku którego:

1) P. Żmijewski, sekwestrator, orzeczeniem Komisji Dyscyplinarnej przy Izbie Skarbowej został uwolniony z posady za nadużycia.

2) P. Suliński, zastępca naczelnika Urzędu Skarbowego, został przeniesiony do Grójca na zwykłego urzędnika, za współudział nadużyciach.

3) P. Kasperski, naczelnik Urzędu Skarbowego — przeniesiony na... własną prośbę do Aleksandrowa, ma dochodzenie dyscyplinarne, chyba też nie za zasługi.

4) P. Kaczorowski, zastępca starosty, za brak dozoru nad bronią otrzymał na ganę i przeniesienie do Pułtusk.

Oto rezultaty naszej akcji prasowej, ujawniającej nadużycia popełnione w za-pędzie „radosno - twórczym” przez „sanacyjnych” liderów w Sierpcu.

A teraz kilka słów w odpowiedzi na „humorystyczne sprostowanie” wiceprezesa B. B. p. Zwyrzykowskiego, strażniczego organizatora bandyckiego napadu na posłów ludowych Wrone i Paca.

Wszystkie zarzuty przytoczone w mojej korespondencji w „Robotniku” z dn. 20.8.1932 r. są prawdziwymi i znanymi na terenie Sierpca faktami i mimo sprostowania p. Zwyrzykowskiego, podtrzymujemy je w całej rozciągłości. Aby łatwiej uprzytomnić własne wyczyny p. Zwyrzykowskiemu, podajemy kilka szczegółów, ułatwiających mu orientację:

1. Na łańce p. Rudowskiego rozdawał p. Zwyrzykowski gazy i demonstrował, jak należy je używać przy rozbijaniu opozycyjnych wieców.

2. Za działalność w Banku Spółdzielczym w Sierpcu uchwalono p. Zwyrzykowskiemu votum nieufności przeszło 100 głosami przy sprzeciwie 2-ch: p. Felica i p. Chyżyńskiego, teścia prezesa

B. B. Radzimy przejrzyć protokół zebrań i uprzytomnić, że chyba nie za zasługi dla Banku podawano p. Zw. stanowiska dyrektora.

3. Skoro zaś w Związku Podof. Rez. większość jest po stronie p. Zw., to czemu wytłumaczyć fakt, że p. Zw. nie przyszedł zupełnie na Walne Zebranie i został pozbawiony prezesury?

Nie można zaprzeczać gośloślnie faktom, bo to naraża na śmieszność. Zarzuty podtrzymujemy w całej rozciągłości; o le zaś i teraz jeszcze p. Zw. nie dopisuje pamięć, to dla przypomnienia bardzo chętnie służymy dowodem prawdy — naturalnie na drodze sądowej.

A Wiśniak.

P. S. Jeszcze jedno sprostowanie p. Zwyrzykowskiego, które znajduje się w Redakcji umieścimy w jednym z „najbliższych numerów „Robotnika”, nie chcąc pozbawiać go możliwości obrony.

Komisja teatralna

Dn. 26 b. m. specjalna komisja techniczno-porządkowa zbadała stan Teatru Nowego, Narodowego i Letniego. Komisja naogół stwierdziła, że wszystko znajduje się w porządku. Zwrócono uwagę, na dekoracje składane niekiedy w nadmiernych ilościach, za kulisami teatrów. Wydano niektóre zarządzenia, które mają być w najbliższym czasie wykonane. Naogół stan bezpieczeństwa teatrów stołecznych nie przedstawia się źle.

Przy zepsutym żołądku, zaburzeniach trawienia niesmaku w ustach, bólu w skroniach, gorączce, zaparciu stolca, wymiotach lub rozwolnieniu, już jedna szklanka naturalnej wody gorzkiej „Franciszka Józefa” działa pewnie, szybko i dokładnie.

ELEGANCKA PANI!

KUPE SUKNIE PG. NAJNOWSZYCH — MODELI —

Z NAJODNIEJSZYCH MATERJAŁÓW

WEŁEN I JEDWABI
NA SEZON JESIENNY

W HURTOWNI SUKIEN I BLUZEK

D. KAHAN, NALEWKI 36,

Front, 2-ie piętro m. 3.

— UWAGA! CENY ŚCIŚLE HURTOWE! —

Tow. Leon Blum o rozbrojeniu

Paryż, 28 października (PAT). W dyskusji nad kwestją rozbrojenia, po przemówieniu deputowanego Chasseigne zabrał głos Blum, stawiając pytanie co do polityki, jaką rząd zamierza prowadzić w sprawie równouprawnienia zbrojeń oraz stopniowego i kontrolowanego rozbrojenia. Blum zarzucał rządowi, iż postawił on na pierwszym planie kwestję bezpieczeństwa zamiast równouprawnienia zbrojeń. Mówca zaznaczył, że partia socjalistyczna nie tylko nie zgadza się z rządem francuskim, lecz ma te same koncepcje rozbrojenia co Rządy Stanów Zjednoczonych i Wielkiej Brytanii. Przywódca grupy socjalistycznej zapytuje, czy francuski plan konstrukcyjny nie został przypadkiem opóźniony ze względu na wpływy, które powinny być znane parlamentowi republikańskiej Francji.

W tym momencie przerwał mówcy Herriot, zaznaczając iż plan francuski przedstawiony będzie na czas Konferencji Rozbrojeniowej, nawet jeszcze przed oznaczonym terminem.

W odpowiedzi Herriotowi Blum wyraził zadowolenie z faktu, iż plan francuski będzie złożony w Genewie w określonym terminie oraz że rząd wydał decyzje w sprawie tego planu samodzielnie. Mówca pokłada wielkie nadzieje w Lidze Narodów. Locarno było aktem niespotykanym dotychczas w historii.

Blum liczy się z pewnym oporem De-

mokracji niemieckiej przeciwko ponownym próbom rozbrojenia się Rzeszy. Siła Demokracji niemieckiej pozostaje nienaruszona, osiągnęła ona swój cel, usuwając Hitlera od władzy. Rzesza niemiecka chce się zbroić, lecz zamiar swój ukrywa podobnie jak Mussolini, jednak należy ją chwycić za

słowo. Niemcy proponują rozbrojenie przez równouprawnienie, Francja powinna przyjąć tę propozycję. Należy udać się do Genewy i pracować nad planem kontroli zbrojeń. Aby odnieść sukces w rokowańach ze Stanami Zjednoczonymi konferencja rozbrojeniowa musi zakończyć się powodzeniem.

W Niemczech

„Unifikacja” rządów Prus i Rzeszy. Zapowiedź audjencji towarzysza Brauna u Hindenburga

Berlin, 28 października (PAT). Gabinet Rzeszy obradował dziś przez cały dzień nad kwestją ustosunkowania się do dawnego rządu Pruskiego oraz nad zarządzeniami, zmierzającymi do stopniowego zniesienia dualizmu między rządami Prus i Rzeszy. Jak wiadomo jednym ze środków jest projekt mianowania w rządzie Rzeszy dwóch względnie trzech ministrów bez teki, którzy prowadziliby agendy pruskiego ministerjum spraw wewnętrznych, ministerjum finansów i ministerjum kul-

tury. Wynik obrad narazie nie jest znany. Oficjalny komunikat ma być ogłoszony dopiero jutro wieczorem po zapowiedzianej audjencji b. premiera Brauna u prezydenta Rzeszy. Do audjencji tej przywiązuje się ogólnie wielką wagę. Z kół poinformowanych zapewniają, że przed rezultatami rozmów premiera Brauna z prezydentem przy których obecny ma być kanclerz Popen, gabinet Rzeszy nie ujawni swoich postanowień.

Echa manifestacyj w Hyde Parku

London, 28 października (PAT). Na posłuchaniu Izby Gmin poruszono sprawę wczorajszych manifestacyj w Hyde Parku. Minister spraw wewnętrznych Gilmour oświadczył, że kilku osobników zaczęło rzucać kamienie,

wobec czego aresztowano cztery osoby w samym parku i osiem poza jego granicami. Rany odniosło 19-tu policjantów, w tem 2-ch ciężko rannych oraz 58-iu manifestantów.

Porażka Polski w Neapolu

Rzym, 28 października (PAT). W piątek odbył się w Neapolu pierwszy mecz pomiędzy reprezentacją piłkarską Polski a reprezentacją Włoch południowo-środkowych.

Włosi, korzystając z tego, że mecz był nieoficjalny wystawili bardzo silny zespół, składający się przeważnie z Argentyńczyków i Brazylijczyków. Zawody, które rozegrane zostały w czasie deszczu, nie stały na zbyt wysokim poziomie, niemniej ujawniły wyraźną przewagę drużyny włoskiej, która też

odniosła zwycięstwo w stosunku 3:0 (2:0).

Drużyna polska była wyraźnie zmęczona podróżą, mimo to grała bardzo ambitnie nie potrafiła jednak uzyskać bramki w walce z zawodowcami.

Ze względu na niepogodę liczba widzów wynosiła „tylko” około 7 tysięcy, co nie jest dużo jak na stosunki włoskie.

Zawody prowadził sędzia węgierski p. Klug.

Sąd Najwyższy zatwierdził karę śmierci

Sąd Najwyższy rozpatrywał onegdaj sprawę 3-ch bandytów skazanych na karę śmierci za napad na pociąg. Oskarżeni: Aleksander Dumaj, Bazyli Puhacz i Stanisław Zyszek dokonali napadu na linię Kowel — Sarny zabijając Józefa Łopatkę, płatnika 50-go pułku piechoty i Stanisława Brojka, przy czym zrabowali u zamordowanych 3.600 zł. Bandyci nie zauważyli stojącej w kacie wagonu walizki, zawierającej 17.000 zł. Zwłoki zamordowanych oskarżeni wyrzucili na tor, poczem sami wyskoczyli na tor, zaś ofiary swe pogrzebali w polu. Sąd Najwyższy uchylił wyrok Sądu Apelacyjnego w Wilnie w stosunku do Dunaja i Puhacza, przekazując sprawę do ponownego rozpatrzenia Sądowi Apelacyjnego w Wilnie natomiast zatwierdził wyrok śmierci na Stanisława Zyska.

Sąd Najwyższy zatwierdził karę śmierci na Stanisława Zyska.

247!

Pierwsze wydanie wczorajszego „Robotnika” zostało skonfiskowane za kilka zdań z artykułu wstępnego i za artykuł omawiający stosunek sfery oficjalnych w Polsce do faszyzmu włoskiego.

Jest to już 247-ma konfiskata naszego pisma za rządów sanacji, zagrożenia 69-ta w roku bieżącym.

Stypendjum dla prof. Bartla

„Dzień Polski” donosi, iż prof. Bartel zwrócił się do Funduszu Kultury Narodowej z prośbą o przyznanie mu stypendjum dla kontynuowania zagranicą pracy naukowej nad zagadnieniem per spektwy malarskiej.

Jeżeli podanie to zostanie uwzględnione, prof. Bartel wyjechałby na 6-cio miesięczne studja zagranicą.

622-72 MAZOWIECKA 12

637-50 MARSZAŁKOWSKA 14

263-00 WIERZBOWA 7

3 TELEFONY CUKIERNI

ZIEMIAŃSKIEJ

NA ZAMÓWIENIE TELEFONICZNE WYSŁAMY KAŻDĄ ILOŚĆ.

CIECHOCINEK RADOZYNNNA CIEPLICA

KĄPIELE: solankowe, borowinowe, hydroterapia, elektroterapia, inhalatorjum.
TANIA SPOKOJNA KURACJA ZIMOWA. Ceny kart sezonowych niższe o 50%.
SEZON ZIMOWY od 1-go grudnia do 1-go marca.

Na co Kasy chorych mają pieniądze?

Kiedy chorem odmawia się najkonierniejszej pomocy, wszystkie kasy chorych na terenie lwowskiego Związku (na obszarze województwa lwowskiego, stanisławowskiego i tarnopolskiego) otrzymały obecnie po dwa egzemplarze tuszem wykonanych map, obejmujących cały teren tego związku. Chodziło prawdopodobnie o to, aby kasom chorych plastycznie przedstawić rozległość władztwa związku.

Ale każdy egzemplarz tej mapy kosztuje po 180 złotych. Ponieważ na tym obszarze jest 14 kas chorych, za-

potrzebowanie wynosiło... 28 map, co kosztuje 5.040 zł.

Mapy te są zupełnie niepotrzebne, ale zbieżność jest tam jaskrawsza, że związek jest likwidowany i ów teren związkowy przestaje istnieć, a jako pozostałość po nim, zostaną jedynie kosztowne mapy.

Tajemnicę tej „inwestycji” wyjaśnia okoliczność, że wykonawcą map jest inż. Próźniak, szwagier Komisarza Związku. Za to pokrewieństwo kasy za płaciły przeszło 5 tysięcy złotych.

Nie zapominajcie o Zbiórce

na rzecz

Robotniczego Towarzystwa Przyjaciół Dzieci

wszelkie zbędne przedmioty, starą lub nieużyteczną odzież, bieliznę, obuwie i t. p. oddawajcie dla Zakładów Towarzystwa.

Telefonicznie, ażeby zgłoszono się po odbiór: 9-45-79; 274-55; 332-88.

Adres zbiórki: 807

Nowosielecka 1. Zakład Wychowawczy

Przy pracy

W wytwórni pończoch, przy ul. Hożej 50, pracownica 14-letnia Jadwiga Ginarska, w czasie pracy, doznała porażenia w maszynie 2-ch palców lewej ręki. Nieszczęśliwą przewieziono do ambulatorjum filii Pogotowia.

Tajemnicza desperatka

W bramie domu, Mylna 11, napisała się esencji ołowowej kobieta niewiadomego nazwiska i adresu, lat około 20. Nieprzytomną i w stanie ciężkiej desperatki przewieziono Pogotowie do szpitala Dz. Jezus.

Nieostrożność z bronią

Przy ul. Wielickiej 33, praktykant słu sarski, 16-letni Henryk Kostecki, manipulując starym rewolwerem, spowodował wystrzał. Rannego na wyłot w lewą gołęń chłopca przewieziono na opatrunek do ambulatorjum.

Wtorek, 1 listopada godz. 4.30 i 8.15 otwarcie
CYRKU STANIEWSKICH
przebojowym programem atrakcji wszechświatowych.
O g 4 m. 30 dzieci i młodzież placą połowę.
Przedsprzedaż: Orbis, Icar i Kasa Cyрку.

STAN POGODY

POCHMURNO

Wileńskie, Polesie, Wołyń, Podole i Małopolska wschodnią: rankiem chmurno, lub mgliście, miejscami drobny opad, w ciągu dnia przejściennie. Temperatura bez zmian. Stabe wiatry południowe, lub cisza.

Pozostałe dzielnice kraju: zachmurzenie przeważnie duże z drobnymi opadami. Rano mgły, lub opary. Temperatura w dzień 8 do 10 stopni. Stabe wiatry południowo-wschodnie i południowe, w górach możliwy wiatr halny.

Brak miejsc w szpitalach

Przed domem Wielka 13 zaskłabia i upadła 70-letnia Julia Śliwowska, b. służąca, obecnie bezrobotna i bezdomna, chora na serce.

Lekarz Pogotowia, po udzieleniu pomocy, zamierzał umieścić chorą w szpitalu miejskim na ul. Złotej, lecz tam oświadczone, że niema miejsca.

Następnie karetka udała się do szpitala Dz. Jezus i do Starozakonnych, lecz i w tych szpitalach miejsca nie było.

Wobec tego lekarz przewiózł staruszkę do 8 koms.

WIADOMOŚCI SPORTOWE

PO ODWOŁANIU MECZU WARSZAWA—GDAŃSK

Mający odbyć się dziś mecz piłkarski Warszawa — Gdańsk w Gdańsku — nie dojdzie do skutku, bowiem z Gdańska nadszedł list zawody te odwołujący.

Szczegóły odwołania są następujące: W tych dniach odbyło się w Gdańsku nadzwyczajne walne zebranie klubów gdańskich które uchwaliły zarządowi wotum nieufności. Wobec tego zarząd podał się do dymisji i odwołał zaprojektowane przez siebie zawody Warszawa — Gdańsk.

Jednocześnie we wspomnianym liście zarząd piłkarskiego związku gdańskiego daje wyraz zdziwieniu, że — jak dowiedział się z prasy — Warszawa nie przywiązuje wagi do meczu z Gdańskiem, zamierzając wysłać do Gdańska drugi swój garnitur.

Ponadto polski klub Gedanja doniósł listownie Warsz. Okr. Zw. P. N., że z przykrością dowiedział się o zamiarze wysłania do Gdańska reprezentacji Warszawy w osłabionym składzie.

Jak widzimy więc, trudności wywołane przez Ligę przy ustawianiu składu reprezentacji Warszawy na mecz z Gdańskiem wywołały fatalne echa. W tych warunkach odwołanie meczu przez Gdańsk należy uważać za szczególnie wyjście z sytuacji.

DZISIEJSZE IMPREZY SPORTOWE

Dziś odbędą się imprezy następujące: Stadion Legii godz. 11: dwa biegi na przebieg WKS. Legia na 1 km. dla pań i 4 km dla mężczyzn.

Boisko Domu Ludowego godz. 13. Świt — Polonia lb.

W Królewskiej Hucie finałowy mecz o rob. mistrz. Polski Południowej pomiędzy RKS Jedność a RKS Zagłębie.

W Katowicach mecz piłkarski repr. Lig: — repr. Śląska.

W Grudziądzu mecz bokserski Pepeg — Polonia.

W Łodzi mecz bokserski IKP — Policjant KS Katowice.

W Łodzi mecz Robotniczy Warszawa — Łódź o puchar prezydenta miasta Ziemięckiego.

W Genui mecz piłkarski repr. Ligurji — Polska południowo-środkowa.

PRZED MECZEM Z NIEMCAMI

Polski Związek Bokserski wyznaczył na dzień 5 listopada b. r. eliminacyjne zawody bokserskie przed meczem Polska — Niemcy, który odbędzie się w dniu 13 listopada b. r. w Dortmundzie.

Zawody eliminacyjne rozegrane zostaną w Poznaniu.

Jednocześnie donosimy, że obóz treningowy bokserski, odbywający się w Pozna-

Co grają w Teatrach?

TEATR „ATENEUM” gra tylko do wtorku „Czarne ghetto” z Kuncewiczówną i Wiercińskim w rolach głównych.

Dziś o godzinie 4 popoł. „Bunt w domu poprawczym” po cenach znizonych.

Z OPERY. Dziś o godz. 3 popoł. po cenach znizonych balet L. Różyckiego „Pan Twardowski”. Wieczorem opera narodowa „Halika”.

TEATR NARODOWY. Dziś dramat Al. Tołstoja „Car Iwan Groźny”.

Dziś o godz. 3 i pół po cenach znizonych komedia Pagnola „Fanny”.

TEATR NOWY. Dziś komedia Devala „Mademoiselle” w świetnej obsadzie.

TEATR LETNI bawi widownię groteskowym „Hulla ben Bulla”.

Dziś o godz. 4-ej pp. po cenach znizonych „Jak się zdobywa kobiety”.

TEATR POLSKI. Dziś i dni następnych po cenach znizonych „Jim i Jill”.

O godz. 3 popoł. po cenach znizonych „Cyrano de Bergerac”.

TEATR ARTYSTÓW (Karowa 18). Dziś przedstawienie sztuki W. Bogusławskiego i J. N. Kamińskiego „Krakowiaci i Górale”.

Dziś pierwsze popołudniowe przedstawienie „Krakowiaci i Górale” po cenach znizonych.

„BANDA”. TEATR MAŁY. Codziennie „Jarmark śmiechu” z Ordonówną, Jędrzejką, Jarosym i Dymszą na czele całego zespołu „Bandy”.

TEATR „MORSKIE OKO”. Dziś i codziennie rewja p. t. „Yo-Yo”. Udział biorą Mankiewiczówna, Kalinówna, Krukowski na czele zespołu.

TEATR „830” (Operetka Kameralna) przy ul. Mokotowskiej 73 dn. 6 listopada otwiera swe podwoje przesliczną operetką Stolza (w opracowaniu J. Krzewińskiego i L. Brodzkiego) „Peppina”.

TEATR KAMERALNY (Senatorska 29). gra codziennie sztukę „Człowiek z teką”.

TEATR REWJI „LOTOS”. Rewja p. t. „Blondynki i brunetki”.

„OPERA BUFFO” od dziś i dni następnych wszystkie krzesła licząc od 4 rzędu bezpłatnie. Na program inauguracyjny Opery komicznej w L-ym akcie „Oszukany Kadi” Głicka i „Incognito Ludwika XV” Biala, oraz balet „Polskie Tańce”.

TEATR-REWJI „MIGNON” rewja p. t.: „Sło kilo śmiechu”.

TEATR IM. ŻEROMSKIEGO NA ŻOLIBORZU, Pl. Wilsona 1 — Sala Przedszkola, gra w poniedziałki, wtorki i środy „Przystań zbłąkanych” Hal. M. Dąbrowskiej.

W SALI ROBOTNICZEGO TOW. PRZYJACIÓŁ DZIECI (ulica Targowa Nr. 44). Dziś odbędzie się 7-my Poranek Symfoniczny, na którym wystąpi Orkiestra Filharmoniczna oraz znakomity 15-letni wiolon-

czelista włoski Amadeo Baldovino. Początek o godz. 12 w poł.

O godz. 3 min. 15 popoł. wystąpi z jedy-nym recitalem fortepianowym znakomity pianista Wilhelm Backhaus.

V-TA AUDYCJA CHOPINOWSKA. Dziś o godz. 8.15 w. odbędzie się V-ta audycja dzieł Chopina w sali Konserwatorium (O-kólnik 1) z udziałem znakomitego zespołu artystów.

ISO ELINSON W KONSERWATORIUM. Wybitny pianista Iso Elinson wystąpi w sali Konserwatorium w poniedziałek z własnym recitalem.

TEATR „JASKÓŁKA” w „Hollywood” ul. Hoża 29. Dziś o godz. 12.15 odegra przesliczną bajkę Andersona w 3 aktach „Słowik”.

CZTERY BAJKI W JEDNYM PROGRAMIE. Dziś o godz. 12.15 w „Zniczu” i „Lotosie” Teatr dla dzieci T. Ortyma wystawia rewelacyjny program dla dzieci. Cztery najweselejsze bajki „Jaś i Małgosia”, „Kot w butach”, „Pat i Patachon” i „Tajemniczy pan”, wszystkie pióra T. Ortyma.

TEATR ARTYSTÓW

KAROWA 18

DZIŚ 2 PRZEDSTAWIENIA
o godz. 3½ pp. i wieczorem
„Krakowiaci i Górale”

ze śpiewami i tańcami 785

Ceny biletów od 50 gr. do 5 zł.

Dziś w Radio

10.15 Transmisja nabożeństwa z Poznania. — 12.15 Poranek Symfoniczny z Filharmonji Warsz. 13.00 Transmisja z Poznania. 14.05 „Konkurencyjne drobiowe jako ważny czynnik podniesienia hodowli drobiu” — wygłosi p. M. Trybulecki. — 14.25 Płyty gramofonowe. — 14.40 „Konjunktury drzewne” — wygł. dr. W. Babiński. — 15.00 Płyty. — 15.20 Audycja żołnierska - strzelecka. — 16.00 Audycja dla młodzieży: Radiotygodnik dla młodz. p. t. „Co się dzieje na świecie” w opracowaniu Jana Milewskiego. Transmisja ze Lwowa słuchowska p. t. „Skarbonka” p. J. Kaden - Bandrowskiego. — 16.25 Płyty. — 16.45 „Wiadomości przyjemne i polityczne”. — 17.00 Koncert muzyki dawnej. — 18.00 Muzyka lekka. — 19.25 Słuchowski ze Lwowa p. t. „Ostatni lampart Samby” p. G. G. G. W przerwie wiadomości sportowe. 22.00 Muzyka taneczna.

Co wyświetlają kina?

ADRIA PALACE: „Małenka z Montparnasse”.
APOLLO: „Pieśń nocy”.
ATLANTIC: „Szatan zażrości”.
ARENA: „Mord przy rue Morgue”.
BAJKA: „W ogniu i potokach krwi” i „Pociąg samobójców”.
COLOSSEUM: „Ziemia niczyja”.
COLOSSEUM (Mała Sala): „Złoto”.
CASINO: „Księżna Łowicka”.
CAPITOL: „Klątwa rodów mandarynow” i „Kochanek o północy”.
CRISTAL: „Młynarz wbrew woli”.
CZARY: „Godzina z tobą”.
EUROPA: „Blond-Wenus”.
FORUM: „Dr. Jekyll i Mr. Hyde”.
FILHARMONJA: „Blond-Wenus”.
HELJOS: „Puszcza” i „Dodatki”.
HOLLYWOOD: „Pod wrogiem sztandarem” i rewja „Wstąp na chwilę”.
KOMETA: „Moskwa bez maski” i rewja. LOS: „Wiatr od morza”.
LUX: „Prawdziwa miłość awanturnicy”.
MAJESTIC: „Głos pustyni”.
MARS: „Rok 1914”.
MASKA: „Czterech z Legii”.
METROPOLIS: „Rok 1914”.
MEWA: „Na zachodzie bez zmian” i „Świetna partja Clary Bow”.
MIEJSKI: „Kobiety bez przyszłości”.
MIRAZ: „Szyb L. 23”.
OAZA: „Rok 1914”.
PAN: „Noc w Grand Hotelu”.
PALACE: „Komenda serc”.
POLONIA: „Krwawy most” i „Awantu-rę w pociągu”.
RIVIERA: „Puszcza”.
ROXY: „Niewolnik pokus” i rewja. STYLLOWY: „Mata-Hari”.
SWIATOWID: „Człowiek-malpa”.
SOKÓŁ: „W szponach czerezwyczałki” i „Bunt kawalerów”.
TON: „Liljanka chce się rozwieść”.
TOMBOLA: „Godzina z tobą”.
UCIECHA: „Frankenstein”.

OSZCZĘDZAC - ZNACZY KUPOWAC
w największej w Polsce Hurtowni
SUKIEN, PŁASZCZY, BLUZEK
i SZLAFROKÓW
M. HOPMAN WARSZAWA, NALEWKI 38
FRONT, 1-sze PIĘTRO. TEL. 11-55-72
GDYŻ CENY W DETALU — SĄ ŚCIŚLE HURTOWE! 758
OSTATNIE NOWOŚCI NA JESIEŃ!

Bardzo zachęcająca agitacja...

Czegoż nie wymyślą filary B.B.

Burmistrzem w Dębicy jest profesor gimnazjalny dr. Nagawiecki, były prezes BB. na powiat ropczycki.

Na licznym zebraniu delegatów kas w Dębicy, na którym dokonano fuzji tych kas, pan burmistrz agitował w ten sposób za swoją dostojną osobą, że na-

KINO DŹWIKOWE „ARENA”
w gmachu CYRKU
Pocz. 6, 8 i 10 w. Soboty i Niedziele od 4-ej
OSTATNI DZIEŃ
rekordowego powodzenia filmu

Morderstwo przy rue Morgue

PANIE BEZPŁATNIE! Każdy z Panów, kupujący bilet do krzesła parterowych lub do loży — może wprowadzić jedną Panią bezpłatnie a dwie Panie wchodzi za jednym biletem

UWAGA! W niedzielę 30 października specjalny poranek filmowy o godz. 12-ej w poł. i 2-ej pp. na ogólne żądanie epokowy film Paramountu „Z Byrdem do bieguna”. Ceny miejsc najniższe: od 45 gr. do 1.05 gr.

COLOSSEUM P. o. g. 6, w.św. 4
Ceny biletów od 99 gr. do 1 zł. 99 gr.
Film który nazawsze pozostanie w pamięci
ZIEMIA NICZYJA
Tragiczne dzieje Anglika, Niemca, Żyda, Francuza i Murzyna zbratanych w ogniu wojny
NA SCENIE: Światowej sławy chórowy zespół WOŁGA — KAPELA
Mała Sala: Film sensacyjny p. t. ZŁOTO z Richardem Arlenem. Ceny 49 gr. i 99 gr.

majestic WYTWÓRNIA
Nowy Świat 43 P. 4, 6, 8, 10 „BWB”
Dla młodzieży dozwolone.
Pierwszy polski film egzotyczny według powieści F. A. OSSENDOWSKIEGO zrealizowany w Afryce
GŁOS PUSTYNI
Reżyseria: M. WASZYŃSKI
W rol. głów.: Nora Ney, Marja Bogda, Adam Brodzisz, Eug. Bodo, W. Conti
Ceny znizone: Part. 2.15, balk. 1.70.
Dla młodzieży 1.20.

DŹWIKOWY KINOTEATR **MIEJSKI**
Początek o godz. 6.30 w.
FASCYNUJĄCA PARA
JOAN CRAWFORD
CLARK GABLE
w filmie reż. CL. BROWN'A p. t.:
„Kobiety bez przyszłości”
NADPROGRAMY WŁ. METRO

Ki- no **PALACE** CHMIELNA 9,
Pocz. 6, 8, 10
Dziś wielka komedia muzyczna
KOMENDA SERC
W rol. Dolly HAAS i Gustaw FROELICH
Reż.: Geza Bolvary. Muzyka: Robert Stolz
WŁ. MUZA-FIM

Bezrobotnych do... Afryki

Fantastyczny projekt szwedzkiego profesora

Klęska bezrobocia z którą ustrój kapitalistyczny nie może sobie dać rady, skłania różnych uczonych do szukania najdziwniejszych i najfantastyczniejszych sposobów rozwiązania tego zagadnienia. Ostatnio szwedzki profesor Bertil Nyström, dyrektor Rady Społecznej w Sztokholmie ogłosił fantastyczny projekt zaludnienia bezrobotnymi...

pustynnych niezamieszkałych obszarów Azji, Ameryki Południowej i Afryki.

Zwłaszcza ta ostatnia część świata nadaje się — zdaniem p. Nyströma — znakomicie do tego celu. Afryka bowiem liczy zaledwie

5 mieszkańców na 1 km. kwadratu, podczas gdy w Europie na tę samą przestrzeń wypada

46 mieszkańców.

Liczba Europejczyków, zamieszkujących Afrykę, wynosi ogółem

3 miliony 700.000 osób,

z czego

3.400.000 przypada na Afrykę Północną,

a zaledwie 300.000 na pozostałej przestrzeni Czarnej Łądy. Z wyjątkiem

niem, których warunki klimatyczne ciągle jeszcze stanowią niezwalczoną przeszkodę dla białego osadnictwa, istnieją w Afryce ogromne przestrzenie, położone powyżej 1.000 mtr. i doskonale nadające się do zamieszkania dla Europejczyków. Do takich miejscowości zaliczyć należy przede wszystkim kraje następujące:

Uganda, Kenya, Tanganyjka, Kataranga, Mozambik, Rodezja i Angola.

Gęstość zaludnienia tych krain waha się od 4 do 13 mieszkańców na 1 kilometr kwadratowy, a znakomita gleba i nadzwyczaj zdrowotne warunki klimatyczne w niczem nie ustępują ziemi i klimatowi najgęściej zaludnionych obszarów Europy Ameryki czy Australji.

Względem politycznym nie odgrywa żadnej roli i nie są wcale przeszkodą dla tych białych, którzy mają ochotę przesiadlić się do Afryki. Istnieje tam naprzykład kraj, który nosi nazwę

Tanganyjka. Jest to kraina o przestrzeni 367 tys. km. kw. a zatem przeszło półtora razy większa od Francji, dwa

razy większa od Niemiec i trzy razy od Polski. Ludność Tanganyjki składa się z 4.350.000 murzynów i 10.000 Europejczyków, głównie Anglików i Niemców.

Mandat nad tym krajem dźwierzają oczywiście Anglicy, jednakże obywatelom państw należących do Ligi Narodów przysługują na terenie Tanganyjki

jednakowe prawa.

Na tej podstawie Włochy rozpoczęły gwałtowną agitację, aby bezrobotnych Włochów, przy wydatnej pomocy rządu, przesiedlić do Tanganyjki. Włochy oczywiście robią to

nie z względów politycznych, a nie ekonomicznych. Chodzi im bowiem o to, aby „prześcignąć” liczbą swych osadników kolonizację brytyjską i zażądać wówczas oddania im mandatu nad tą krainą. Jednakże i inne państwa mają prawo wysłać swych bezrobotnych do tego państwa.

Obok Tanganyjki wymieniliśmy wyżej inne płaskowzgórza afrykańskie, które doskonale nadają się do białego osadnictwa. Kraje te, wchodzące w skład kolonii angielskich, portugalskich, belgijskich i włoskich prawie

w zupełności nie są zamieszkałe przez Europejczyków,

choć przyznać należy, iż biała kolonizacja już się w nich rozpoczęła. Trudno odpowiedzieć na pytanie — kiedy i czy kiedykolwiek punkt ciężkości przeniesie się z Europy do Afryki, — w każdym jednak razie należy zaznaczyć, raz jeszcze rosnące zainteresowanie Europejczyków różnych narodowości „możliwością Afryki” jako miejsca stałego zamieszkania.

To zainteresowanie Europy terenami kolonizacyjno - emigracyjnymi jest zrozumiałe wobec faktu, że ekonomicznie wypowiadają zdanie, iż

nawet po ruszeniu wszystkich fa-

bryk, nie znajdzie się pracy w Europie dla obecnych milionów bezrobotnych.

Nawet, gdy skrócony zostanie czas pracy!

W czasie ostatnich lat tak bowiem wielkie zmiany zaszły w produkcji, tyle wprowadzono ulepszeń, że łatwo będzie w każdej chwili podwyższyć produkcję bez znaczącego zwiększenia liczby robotników.

P. prof. Nyström kończy zapewnieniem, iż każdy robotnik przed którym zamknięto bramy fabryk, na pewno będzie wołał pracować w Afryce na swoim kawałku ziemi, niż konać z głodu i nędzy. My też nie

wątpimy, że wielu europejczyków zgodziłoby się mieszkać w Afryce na własnym kawałku ziemi. P. profesor Nyström pomija jednak zupełnie milczeniem kwestję

finansowania takiej imprezy.

Przecież skolonizowania bezludnych obszarów musiałyby pochłonąć ciężkie miljarde. Kto pokryje olbrzymie koszty i kto będzie utrzymywał tych osadników przez pierwsze lata zanim doczekają się oni pierwszych plonów swej pracy.

Na to wszystko nie znajdujemy od powiedzi w projekcie p. Nyströma. P. profesor widocznie nie brał poważnie własnego planu, trudno nam bowiem przypuścić, że stało się to przez... „zapomnienie”.

Interesujące doświadczenia sowieckiego uczonego

Młody uczyony sowiecki prof. Iljin poddał w roku bieżącym działaniu wy nalezionych przez siebie preparatów chemicznych stado owiec, liczące 2500 sztuk. Po 11 — 12 dniach od chwili zastosowania nowego środka, wełna owiec zaczęła odchodzić od skóry. Należącej wełny z każdej owcy użyto zaledwie 3 do 7 minut, podczas gdy strzyżenie zajęłoby 40 minut. Zdjęta tym sposobem wełna okazała się o 1,5 do 2 cm. dłuższa niż zwykle, a ilość otrzymanej wełny była o 12% większa niż przy stosowaniu strzyżenia.

W roku przyszłym prof. Iljin przeprowadzi dalsze doświadczenia ale na większą skalę.

Uczone ten prowadzi już od r. 1924 prace w kierunku otrzymania oddzielnie wełen miękkiej i grubej z owiec grubowłnastych oraz wywoływania silniejszego porostu szerści i dowolnego zmieniania jej barwy u żywych zwierząt. Wszystkie te prace uwieńczone zostały pomyślnymi wynikami. Wywoływanie silniejszego porostu szerści u

zwierząt osiągnął prof. Iljin zarówno przez oddziaływanie przy pomocy preparatów chemicznych, jak i promienia mi infra - czerwonymi i ultra - fioletowymi. W ciągu 8-miu miesięcy otrzymano z jednego królika 237 gramów puchu zamiast normalnych 150 — 170 gramów rocznie. Zmiany w zabarwieniu futra żywych zwierząt wywołuje prof. Iljin przez poddawanie ich działaniu temperatury. Tym sposobem zmienia on białe króliki w czarne, uzyskuje ciemniejszą barwę futerka u soboli i kur, przez co znacznie podnosi cenę tych futer.

Budownictwo współczesne

1 listopada w kinie „Pan” o godz. 2 pp. odbędzie się organizowany przez Pol. tow. reformy mieszkaniowej pokaz filmów, obrazujących współczesne budownictwo Francji i Niemiec. Między in. wyświetlane będą dwa filmy Corbussiera. Wstęp wyłącznie za zaproszeniami, które otrzymać można w biurze Tow. (Krak. Przedmieście 5 m. 5).

„Chcemy pracy a nie jałmużny”

Z pochodu głodnych na Londyn

Nasze zdjęcie przedstawia obrazek pochodu głodnych na Londyn. Bezrobotni niosą różne transparenty z odpowiednimi hasłami. Najczęściej powta-

rzały się: „Domagamy się pracy a nie jałmużny”, „Żądamy sprawiedliwości” i t. d.

Czy choroby płucne są uleczalne?

Przy astmie, katarze szczytów płuc, chronicznym kaszlu, flegmie, długotrwałym zachrypnięciu, winien czytać każdy broszurkę pod powyższym tytułem. Autor p. DR. GUTTMANN, b. naczelny lekarz Finsenowskiego zakładu kuracyjnego, wskazuje w sposób zupełnie dostępny drogi naturalne do usunięcia tych ciężkich cierpień. Każdy cierpiący otrzymuje takową na żądanie za darmo i bez opłaty porta. Należy napisać pocztówkę (ofrankowaną 35 gr.) z podaniem dokładnego adresu do: PUHLMANN & Co, BERLIN 878, Müggelstrasse 25-25a. 740

ROBOTNICZY

Czytalcie swoje piśmo codzienne „ROBOTNIK”

A. CHARPENTIER.

Patryjota

Akuszerka, pani Truchaud, potrzęsała głową:

— To jest piękny podarunek — dwoje na raz. Ktoby mógł przypuszczać!

— Co, dwojaki? — zawołał Curé, — malarz pokojowy, do którego była skierowana owa radosna nowina. — Coś takiego. Można zwarjować. Jakgdyby mało było tych pięciorga, które już są.

W niemym proteście przeciwko słowom małżonka, pani Curé uniosła głowę i czułem spojrzaniem objęła dwoje nowonarodzonych maleństw. Nagle jednak opadła zemdlona.

— Moi państwo. Moi państwo — doszedł go ponowny okrzyk pani Truchaud — przecież i trzecie jest!

Tego było już za wiele szczęśliwemu ojcu. Podczas gdy układano przezornie robaczki w koszu do bielizny pan Curé wyrzucił z siebie kaskadę przekleństw i miotał się, jak szalony w porwywie gniewu. Aby go uspokoić, pani Truchaud musiała przypomnieć, że w sąsiednim pokoju śpi pięciorgo dzieci i że jest wskazanem niebudzenie ich, aby położnicy zapewnić spokój. Wydała szereg zarządzeń, skończyła swe prace przy chorzej i zebrała się do odejścia prosząc o wypłacenie należnego honorarium. Curé dał jej 50 franków — tak, jak było umówione.

— Nie, panie Curé — oponowała ma dame Truchaud — za mało. Wprawdzie umówiliśmy się na taką sumę, ale cho-

dziło o jednego pępka, a jest ich trzy! Ponieważ wiem, że nie jest pan miljonem zgodzę się przyjąć 120 fr.

Po długich targach udało mu się spławić akuszerkę wynagrodzeniem w sumie 100 fr. Odeszła, pocieszając pana Curé, że trojaczki dostarczą mu wiele radości w życiu.

Jakoż dobre życzenia jowialnej kobiety zaczęły się wkrótce urzeczywistniać. Całe miasteczko zostało zelektryzowane niezwykłym zdarzeniem, a Curé stał się bohaterem publicznej dyskusji. Sąsiadki pierwsze dały skonkretyzowany wyraz swym uczuciom: Naza jutrz po rozwiązaniu mieszkaniu p.p. Curé wypełniło się, jak skład towarowy. Trzy kg. czekolady, dwa kg. kawy, pięć flaszek wina, dwie flaszki rumu, cztery litry mleka, kilka woreczków mąki, ryżu oraz chleb i zimne mięsa w dużych ilościach.

Curé był wzruszony. — Dobry naród; teraz jesteśmy uratowani od śmierci głodowej.

Na trzeci dzień przyszedł sam burmistrz, p. Lejeune, wręczając panu Curé 200 fr., które rada miejska na specjalnem posiedzeniu przyznała zastużonemu obywatelowi. Pani burmistrzowa urządziła ponadto prywatną zbiórkę, której wynik był imponujący: 650 fr. przeszło w posiadanie szczęśliwego ojca ośmiorga drobiazgu.

— Proszę, panie Curé, — rzekła pani

Lejeune, kładąc pieniądze na stole — to na pierwsze potrzeby. Na przyszłość będzie pan zabezpieczony, będziemy o panu pamiętać. Wiemy, że pan jest dobrym patriotą, a także szczerym republikaninem.

Curé, który w ciągu całego życia nie widział nigdy takiej sumy, był nieprzytomny z radości i nie wiedział, jak dziękować.

Po kilku dalszych dniach odwiedziła malarza baronowa du Cheylard, dama czynna bardzo w partji monarchistycznej.

— Kochany panie Curé — rzekła zaraz na wstępie. — Wiem, że pan jest zdecydowanym monarchistą i że w każdej chwili możemy na pana liczyć. Członkowie tutejszej rady miejskiej sądzą, że jest ich wyłącznym przywilejem udzielenie pomocy biednym lecz zastużonym obywatelom. Pomylili się grubo ci panowie wraz ze swym sławnym burmistrzem, który przy następnych wyborach z szumem wyłeci. Proszę — oto 1000 fr. odemnie, mego męża i naszych politycznych przyjaciół.

Od tego dnia rozpoczęła się na korzyść błogosławionego działkami malarza rywalizacja między republikanami i monarchistami. Pani burmistrzowa zbierała wśród pierwszych, pani baronowa wśród drugich. Curé jednak składał dary razem. Pod koniec miesiąca, po zaplaceniu wszystkich długów, czynszu i po ubraniu całej rodziny, pozostało mu jeszcze 3000 fr., które natychmiast zaniósł do kasy oszczędności. Poza tem był tak zawalony pracą, że musiał przyjąć dwóch czeladników i ucznia. W ca-

łym miasteczku odświeżano pokoje i kuchnie, byle tylko dziełnemu Curé nie zabrakło chleba dla jego ośmiorga dzieci.

Po upływie sześciu miesięcy Curé miał już w kasie ponad 20.000 fr.

W końcu roku, gdy nadszedł czas wyborów do przedstawicielstwa powiatowego, agitacja polityczna w siedzibie powiatu doszła do niebywałych rozmiarów. Walka miała się rozegrać pomiędzy burmistrzem Lejeune i kandydatem monarchistów, baronem du Cheylard. Szanse obu były prawie równe. Podczas decydującego zgromadzenia ludowego wypowiedziano szereg gwałtownych mów za i przeciwko obydwu kandydatom, tak, że trudno było wywnioskować, kto zostanie zwycięzcą. Zanim jednakże rozpoczęto próbną głosowanie, wystąpił z namiętnem przemówieniem aptekarz Rieux, znany w miasteczku z ciętego dowcipu.

— Obywatelu! — zaczął z miejsca do nośnym głosem. — Aczkolwiek zarówno burmistrz Lejeune, jak i baron du Cheylard zasłużyli się Francji, zapytuję, co ci panowie właściwie zrobili? Zbudowali drogi, wodociągi, schroniska — to wszystko. Ale ojczyzna potrzebuje znacznie więcej: potrzebuje silnych ramię do prowadzenia pługów i do noszenia broni. Mieć wiele dzieci, możliwie największej liczby — oto prawdziwa zasługa wobec ojczyzny! Czy panowie Lejeune i du Cheylard mogą się pochwalić takimi zasługami? Nie! Pierwszy ma tylko córke, a drugi — wogóle nic. Obywatelu! Na sali widzę biednego, aie dzielnego człowieka, który ma ośmiorgo

dzieci, w tem — siedmiu synów... Mam na myśli obywatela Curé. Wybierzmy go! Oddajmy na niego swe głosy, ponieważ on zasłużył na to więcej, niż ktokolwiek inny.

Wśród wyborców powstał niebywały entuzjazm. Nazwisko Curé umieszczono na oficjalnej liście. Po ośmiu dniach odbyły się wybory. Burmistrz Lejeune otrzymał o kilkaset głosów więcej, niż Curé. Baron du Cheylard został na trzeci miejscu. Ponieważ nie chciał opuścić do zwycięzcy swego śmiertelnego wroga, przerzucił w ścisłych wyborach głosy swego stronnictwa na Curé.

Curé został więc wybrany. Wprawdzie pan burmistrz cofnął swą wobec niego poprzednią życzliwość, ale Curé mało to obchodziło. Myślał o ważniejszej sprawie: o zdobyciu mandatu poselskiego. Droga, po której miał kroczyć, rysowała się wyraźnie przed nim i Curé postanowił ani na stopę z niej nie zbroczyć. Wkrótce potem zwrócił swe kroki do pani Truchaud...

— Co, znów? — W tej chwili jeszcze nie, ale nie długo. I jeżeli tym razem będę miał szczęście, może się pani przygotować na czworaki.

— Ależ na miłość boską! Pocóż panu czworo na raz?

— Poco? — Zostanę wówczas posłem, a w końcu ministrem.

Tłum. K. L.

WARUNKI PRENUMERATY: w Warszawie z odnośnieniem miesięcznie zł. 5.40, bez odnośnienia zł. 4.70, na prowincji miesięcznie zł. 5.40, zagranicą zł. 8.—. Za zmianę adresu 50 gr. CENY OGŁOSZEŃ: Za wiersz wysokości 1 milimetra w tekście gr. 50, zwyczajnie gr. 20, komunikaty i nadesłane gr. 80, nekrologi do 60 mm. gr. 20, powyżej 60 mm. gr. 30, drobne za wyraz 20gr. Poszukiwanie i zaofiarowanie pracy bezpłatnie. Ogłoszenia tabelaryczne o 50 proc. drożej. Ogłoszenia zagraniczne o 50 proc. drożej. Układ ogłoszeń w tekście 5-szpaltowy, układ zwyczajnych 10-szpaltowy. Za treść ogłoszeń Redakcja nie odpowiada.

Redaktor odpowiedzialny: WACŁAW CZARNECKI.

Wydawca RADA NACZELNA P. P. S.

Odbito w drukarni „Robotnika”, Warecka 7.